

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SWEET Valentine

A VALENTINE'S SWEETHEARTS ROMANCE
DAISY LANDISH

Uc etsiz PDF Kitap Arsi - <http://raftey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sweet Valentine

DAISY LANDISH

Copyright © 2025 by Daisy Landish

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kurgu Jessica McKenna
Kapak Daisy Landish

Contents

[Sevgililer Günü Serisi Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Yazar Hakkında](#)

Daisy [Landish](#) tarafından [da](#) yazılmıştır

Valentine's Sweethearts Series

"Sevgililer Günü Sevgilileri" serisi, bir kutu çikolata kadar tatlı, iç açıcı 18 temiz romantizm öyküsünden oluşan bir koleksiyondur. Sahte flört, arkadaştan sevgiliye, zıt kutuplar birbirini çeker, huysuz/güneş ışığı, kazara evlilikler, ilk görüşte aşk ve çok daha fazlası gibi popüler mecazları içeriyor!

Kader, gerçek bağıın şeker üzerine basılmış tatlı sözlerin ötesine geçtiğini keşfeden çiftleri bir araya getirir. Aşk mevsiminde ve kendi tereddütlerinde yol alırken, bazen her şeyi değiştirmenin tek yolunun içten bir mesaj olduğunu öğreniyorlar.

Aşkın havada olduğu ve romantizmin şeker kalplerden daha tatlı çiçek açtığı yer!
[SERİNİN GERİ KALANINA BURADAN GÖZ ATIN](#)

Birinci Bölüm

PATTY

Günün bu saati Patty Sullivan'ın genellikle yaşamak için can attığı bir saattir. Maplewood Grove canlanmaya başladığında, Patty çok sevdiği Whispering Willow'u gün için açar. Kitapçı dükkânı kafe olarak da hizmet veriyordu ama Patty buranın bu iki şeyden çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Çılgınca yaşadığı hayatından parça parça inşa ettiği kozaya dalmış olan Patty'nin kanıtı her yerdedir: sayısız ülkeden kartpostallar, büyüklü küçüklü, doğru olan ve olmayan küreler ve bir saksağanı tatmin edecek kadar çok hediyelik eşya ile doludur.

Fısıldayan Söğüt, New York'un taşrasında, zamanın cazibesini modernize edemeyeceği kadar köklü geleneklere sahip küçük bir kasabada bulunması beklenen bir yer değildir. Bu yüzden onu daha da çok seviyor. Bu onun gururu ve neşesi. Mağazanın neresinde olursa olsun yanında bir gülümseme taşımalarının büyük bir nedeni de bu; her kıyafet için en sevdiği aksesuarı bu.

O gün, o aksesuar hiçbir yerde bulunmadığında, kaçırılmaması gerekir.

Tezgâhı özenle silerken bilezikleri sessizlikle keskin bir tezat oluşturacak şekilde şingirdiyor. Patty tavandan sarkan kırmızı ve pembe kalplerle karşılaşmak istemediği için yukarı bakmaktan kaçınıyor. Elbette bunlar Jasmine'in fikriydi ama Patty kasabadaki Sevgililer Günü çılgınlığına tam olarak uyduklarını inkâr edemezdi. Bu tatilden nefret ettiğinden değil. Tam olarak değil. Ama o süsleri her gördüğünde bir şeyler kıpırdanıyordu.

Daha derinde, bir zamanlar verilmiş ve tutulmuş sözlerin, aşkın tutunabileceği bir şey gibi görüldüğü bir zamanın anısı.

Patty'nin Sevgililer Günü'nden duyduğu hoşnutsuzluk, reklamcılıktan ya da aşırı kullanılan sembollerden daha derindi. Her kırmızı kalp ve pembe taç yaprağı ona bir zamanlar inandığı aşkı hatırlatıyordu - ta ki tezgahta unutulmuş soğuk kahve gibi parmaklarının arasından kayıp gidene kadar. Bu sadece geçmişte yaşadığı kalp kırıklıklarının acısı değil, aşkın da tıpkı o latte gibi her zaman soğuyup geriye boş bir fincandan başka bir şey bırakmayacağı korkusuydu. Umursuyor gibi görünen tek kişi o.

Geçen sonbaharda kapıya yapıştırdığı, tavus kuşu tüylerinden oluşan hoş bir buketle süslenmiş rüzgâr çanları, kapı itilip açıldığında neşeyle şingirdamaktadır. İçeri kasabanın güzel ama vefasız dedikoducusu Betty Lou Hopkins girer. Kasabanın diğer tamircisi Liv Parker'ın karısı ile kol kola girer. "Çok şanslısın Olivia," diye fişkırıyor Betty Lou, kızıl saçları zıplıyor. "O çok iyi bir adam!"

Siyah saçlı güzel aynı kız gibi, baş döndürücü coşkuyla karşılık vermiyor ama Patty'nin Liv'in ne kadar anlamak için yüzüne bakması yeterli. Patty, Liv'in dolgun ağzının kenarlarını çekiştiren çaresiz sırıtışın kendisine ait olduğundan şüphe duysa da, tamirci nazikçe selamlıyor: "Günaydın Patty. Dekora bayıldım. Yüksekliği kendi yararına kullanıyorsun, değil mi?" Liv kör tırnaklı işaret parmağıyla tavanı gösteriyor.

Patty'nin şu anda kaçındığı dekorasyonlara bakmaktan başka çaresi yoktur. Bir gülümsemenin gergin bir *tadı* olabileceğinden emin değildir ama onunki . Neyse ki kızlar Patty'nin zoraki "Evet. Günaydın!" Karmaşık duyguları o kadar yer kaplayınca, Jasmine'in emeklerinin karşılığını istemeden de olsa çaldığı için suçluluk duygusunu saklayacak bir şey kalmıyor. "Ne alırdınız?"

Sorgulama sırasında Betty Lou ağır bir şekilde vitrine yaslanır. Camdan aşağı bakarken ön kolları ağırlığını destekliyor. "Mmm-mm-mmm," diye mırıldanıyor, alt dudağı Patty'nin şirin olduğunu anlayabileceği bir surat ifadesiyle dışarı taşıyor. Ta ki Betty Lou, "Patty, *Valentiney yok mu?*" diye sızlanana kadar.

Liv kıs kıs gülererek arkadaşının kolunu Betty Lou'nun omuzlarına rahatça atarken, "Bunun bir kelime olduğundan emin değilim, Betts. Hem daha bir hafta var, değil mi?" Patty, Olivia'nın soruyu hangisine yönelttiğinden emin değildir. Ama fark etmez.

Betty Lou yakınıyor, "Sanki on dört Şubat'a altı gün kaldığını bilmiyorsun, Olivia Parker! Hayat boyu bir sevgilin var. *Bazılarımız-*"

Sözler Patty'yi tedirgin edecek şekilde sivri, "-hâlâ bir Beyaz Atlı Prens arıyorlar." Önemsiz bir seyirci konumuna düştüğüne dair umutları son derece kısa sürer. Betty Lou onay için ona bakar. "*Patty*. Patty, anlıyorsun, değil mi? Biz kızlar Aşk Görevi'ni ciddiye almamayı göze alamayız. Yalnız ölmeyi düşünmek beni *öldürüyor*. Ve bu senin için çok *daha kötü* olmalı." Betty Lou, Patty'nin Liv'in ağzına sıkıştırdığı ayağını çıkarmak için tekmelediğini hayal edebildiği bacağına bakıyor. Kendisini neyin daha zavallı hissettirdiğini bilmiyordu: Betty Lou'nun sakarin de olsa içten şefkati mi, yoksa diğer kadının yüzündeki utangaç acıma duygusu mu?

"Love Quest?" Patty şüpheyle yankılanıyor.

"*Sevgililer* Günü Aşk Görevi mi?" Betty Lou yavaşça telaffuz eder. Patty'nin ağzı sert bir çizgi halinde büzülür. Çok öfkeli bir kadın değildir. Yine de fitili şimdi daha kısa hissetmeye başlamıştı. Betty Lou bunu fark etmedi. "Sen de katılmalısın, biliyorsun. Eşleşmeler rastgele olacak. Ve bu yıl içinde bazı eğlenceli sürprizler var!"

"Rastgele belirlenmiş çiftler halinde bir çöpçü avı," diye açıklıyor tamirci. Olivia'nın kasabaya daha birkaç yıl önce taşındığını düşününce Patty ona kızmakta zorlanıyor. Hâlâ herkesin hayat hikâyesini öğrenmeye çalışıyordu; özellikle de yeni evli ve yeni anne olmuş biri için bu görüldüğü kadar kolay bir iş değildi.

Betty Lou Patty'nin rahatsızlığından bihaber gevezelik ederken kapı tekrar çalar ve içeri Patty'nin eski sevgilisi Jonah girer, sanki buranın sahibiymiş gibi adım atmaktadır. Patty'nin yüreği ağzına gelir. Onca gün içinde. Onu aylardır görmemişti, ama işte karşısındaydı, büyüleyici gülümsemesiyle.

"Hey, Patty," diye sesleniyor Jonah, sesi kalabalığın gürültüsü arasında kolayca duyuluyor.

Betty Lou'nun dirseği Liv'i , odanın havasını emen ani gerginliği kaçırıyor. "Seni buralarda görmeyi beklemiyordum," diye ekliyor Jonah, sesi fazla rahat, gözleri pencereye doğru kayıyor.

Patty kibar bir gülümsemeye zorluyor ama nabzı hızlanıyor. Bakışları içgüdüsel olarak cama kayar, kalbi küt küt atar. Colton dışarıda, soğukta durmuş onu izliyordu. Kahverengi gözleri -neden bu kadar delici olduklarını daha önce fark etmemişti ki?

İçeri girmiyor. Sadece izliyor.

Betty Lou yükselen tansiyondan habersiz, Liv'i tekrar d rter. "Onun için  ehre döndüğünü duydum," diye fısıldar, Patty'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. Patty'nin kalbi bu ima karşısında daha da sıkışır.

"Zavallı Colton," diye cevap veriyor Liv, gözleri Jonah ile  erif'in hâlâ durup sessiz sessiz izlediği pencere arasında gidip geliyor. "Jonah için içindeyse hiç  ansı yok."

Patty'nin nefesi kesilir. Uzun zamandır ilk kez, bundan sonra ne olacağını neden  nemsemi ini merak ediyor.

Gecikmeli olarak  erifi teşhis eder. Colton Rhodes, adı - ama herkes ona  erif diyor. Daha samimi olmak isterse * erif Rhodes*. Yine de adamın mesleğini ki ili inden ayırmak mümkün değil. Onu tanımıyor, gerçekten tanımıyor. Şerif Rhodes pek tanınabilir bir yaratık değil. Bunu o sağlıyor. Patty de bunun kasıtlı olduğundan emin. Yargıladı ından değil; bu onu ikiyüzlü yapardı, değil mi? Patty'nin kendisi de ara sıra esrarengiz bir doğayla kandırılmaktan ho lanıyor.

Yine de, bakışları Patty'ninkilere kilitlendi inde, onun ruhunun kendisinin yıllardır yaktı ı a ıtı yankıladı ını g rd   ne yemin edebilir. *Oh*, diye düşünüyor. Sadece *oh*.

COLTON

Seyirci olmaya alışkındır. Seyirci. Dikkatli gözler, bu kasabanın halis masumiyetini güvende tutuyor. Kasaba sakinlerinin bazen onu izlemesi, onun ağırbaşlı kararlılığıyla eğlenmesi onu gerçekten rahatsız etmiyor. Buna karşı duyarsızlaştı. Doğrusu Colton çoğu şeye karşı duyarsızlaştığını fark ediyor.

Brooklyn'de büyüyen genç bir çocukken dişleri çok kötüydü. Ergenlik döneminin çoğunu dişçi koltuğunda geçirmişti - aslında babasının koltuğuydu ama Colton bundan hiç bahsetmezdi. Yine de düşünüyor. Çok fazla düşünüyor. Uyuşukluk yayılmadan önceki sızı, hayatında tanıdık ve ufuk açıcı bir deneyimdi. Olağanüstü ya da orijinal bir deneyim değildi.

Ama Colton Rhodes'un da farkında olduğu gibi, acının acı verici olması için bunlardan biri olması gerekmiyordu.

Maplewood Grove'un ana caddesinde yürürken birkaç çift gözün üzerinde gezinmesine karşı tetikte duruyor. Üniformasının bu yüzden dikkat çektiği söylenebilir - eğer daha iyisini bilmiyorlarsa. Gerçi burası Maplewood Grove, yani herkes zaten biliyor. Herkesin (ve büyükannelerinin) işini bilmek küçük kasaba topraklarının bir parçasıydı ve o da bunu bilerek buraya taşınmıştı. Bir zamanlar burası hakkında daha naif fikirleri olmuş olabilirdi... ama Colton bunlardan da hiç bahsetmemişti.

Hayatına bu şekilde nüfuz eden pek çok şey vardı. Colton onlarla yaşayabilirdi. Bunu yıllardır yapıyordu. Ayrıca, uzun zamandan beri başa çıkmak için kendi küçük yollarını bulmuştu.

Bunun gibi: Maple Grove'a doğru köşeyi döndüğünde, tipik olarak yemyeşil park alanı, çocukların kahkahalarla çığlık attığı ve aralarında bir futbol topunu tekmeleyerek oynadıkları, pitoresk bir kar tozuyla kaplıdır.

Kaşları koyu ve sert, gözleri doğal olarak tehditkâr, yılan gibi yarıklarla daralmış; ağzı ise görünce yumuşayan kısmı. Kasabada bir rüzgar esiyor, ısıyor ve o bunu çocukların hissettiğinden çok daha fazla hissediyor.

"Şerif! Şerif- Bak!" Genç Jamie Green, Maplewood'da onu anlayacak bir yetişkinin bile olmadığı dizginlenemez bir heyecanla elini sallıyor. Colton'ın tüm dikkatini topladığında, topa vuruyor.

Etkileyici bir yoğunlukla, özellikle de küçük adam sadece dokuz yaşında olduğu için. Bu kasabada büyümüş ve üstelik yıllardır geri dönmemiş bekâr bir anne tarafından yetiştirilmişti.

Vahşi atlar onun kıştan çatlamış ağzını diliyle ıslatmasını engelleyememişti, sonra parmaklarını ağzına bastırdı ve cesaret verici bir alkışa dönüşen doymak bilmez bir kurt ısılığı çıkardı. "*Harika gidiyorsun dostum!*" Colton bağırarak karşılık veriyor, çocuğun gözlerini kapatan geniş sırtış karşısında göğsü sızlıyor.

Gördüğü manzaranın zihninde canlanan görüntüsünü saklıyor - tıpkı o anda yaşadığı hayatla hiçbir ilgisi olmayan ama varlığıyla temsil ettiği şey yüzünden atılması kötü bir fikirmiş gibi gelen bir kartvizit gibi bir kenara atmadan önce.

Sonra devriye gezmeye devam ediyor, ilerliyor.

Korunun diğer tarafında, piknik masalarının etrafında toplanmış başka bir çocuk grubuna rastlıyor - bu kez daha yaşlı olanlar, yanlışlıkla savruldukları ergenliğin eşiğindeki ortaokul öğrencileri. Aşk kalpleri, orantısız el yazıları ve kötü tekerlemeler içeren kartlar üzerinde yorulmak bilmeden çalışırken elden ele dolaşan sim ve keçeli kalemlere odaklanır. Hepsi çok genç, diye düşünüyor Colton kederle. Henüz hiçbir şey bilmiyorlar ve yakında çok fazla şey öğrenecekler. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Ne kadar dayanamasa da dünyanın düzeni böyleydi.

Bu manzara karşısında oyalanmıyor. Kalamaz. Kalmayacak.

Sadece neredeyse patlayacak gibi olan iyimserlikleri midelerini bulandırdığı için değil. Onun da bir rutini var. Bir sistemi. Maplewood Grove'da geçirdiği bir avuç yıl boyunca geliştirdiği bir sistem. Tatil bile olmayan aptal bir tatil için bozmayacağı bir sistem.

Kasabanın her köşesinden damlayan bir yığın süsleme tarafından iğrenç bir şekilde bozulan bir şey. Soğuk, sokaklarda ilerledikçe daha da kötüleşir. Gri gökyüzü ona eşlik ederken her türlü saçmalıkla yüzleşir: sevimsiz kelime oyunları ya da kalp şeklinde pencere çıkartmalarıyla dolu olmayan yerel bir işletme yoktur; her yer, insanların daha sonra yakınacağı elektrik faturalarını artıracak parıldayan ışık dizileriyle doludur; kırmızı ve beyaz kurdeleler ve on dördüncü Şubat bile ortaya çıkmadan ölecek olan şatafatlı çiçek çelenkleri gibi gereksiz gereçleri sergileyen lamba direkleri veya banklar bile korunmamıştır.

Colton'ın nefesi, acı dolu iç çekişinin sıcaklığıyla önünde buğulanıyor. Başını buluttan çevirip eldivenli avucuyla solgun yanaklarına yapışan buğuyu siler.

Her nasılsa, gözleri pencere camının diğer tarafında, yılda bir kez depodan çıkarılan aynı tematik zimbirtılardan çok daha ilginç bir şey tarafından çoğunlukla gizlenmiş başka bir çift bulur. Gözün görebildiği kadarıyla kartpostallar. Tamamen mantıklı görünmeleri dışında tuhaf ve kaotik.

Bu onu ilk kez durduruşları değil. Patty Sullivan'ın kitapçısı -gerçi sadece o değildi ama- nadir bulunan bir mücevherdi. Şehir sizi iyi bir nedenden dolayı tükettiğinde kaybolmak için tuhaf kasabalarda kontrol edilecek türünün tek örneği yerlerin dergi listelerine girmişti.

Colton onu her gördüğünde, *Patty...*

Gelip görmeye değer olanın o olduğunu düşünmeden edemiyordu. O bir hayaldi. Canlı. Maplewood Grove'un her tarafını saran yakıcı kırmızının aksine, onda rahatsız edici hiçbir şey yoktu. Etkisi tam tersiydi. Ne zaman hareket etse bir sonbahar esintisi gibi hışırdayan parlak, dökümlü kumaşlarla örtülü söğüt gibi uzuvları ile gözenekleri arasında bir denge vardı, sanki kadın pişmiş bir ürün gibiydi, elmalı turta kadar sağlıklı, hatta böylesine güçlü, tutkulu bir ruhla ilgi çekici bir şekilde eşleşen o karanlık, narin yüz hatlarına rağmen. Colton yabancı kadınlar hakkında ahkâm kesmeyi pek alışkanlık haline getirmemişti. Ama kimin gözlerinin Patty Sullivan'a takılıp kalmayacağını hayal bile edemiyordu. Manyetik bir kadın.

Büyülü bir ormanın bekçisi gibi görünüyor. Hareketlerinde bir dinginlik ve her yayıldığında sırtışında bulaşıcı ve sinir bozucu bir cesaret vardı.

Kız ona dönüp baktığında kalbi göğsünde tökezliyor.

Maplewood Grove Şerifi daha önce hiç suçüstü yakalanmış gibi hissetmemişti.

İkinci Bölüm

PATTY

Haftanın sonunda, Patty'nin kendini inandırdığı kadar büyümediği ortaya çıktı. En azından, lisede insanların birlikte güldüklerinden çok güldükleri tuhaf kız olduğu zamanki kadar akran baskısına direnebilecek kadar değil.

Tüm inatçılığına ve mantıklı kaçamaklarına rağmen, sonuçta tek yapması gereken karşısında doğru kişinin durmasıydı. Kendisine karşı nasıl nazik olunacağını öğrenmeden önce ona davranan tek kişi, kasaba ruhu adına katılmasını talep edip bunun romantik bir birliktelikten ibaret olmadığına ısrar edince, Patty kar fırtınasına tutulmuş bir iskambil kâğıdı gibi pes etmişti. En azından Dot Simmons'ı reddedecek kadar cüretkâr biriyle daha önce hiç karşılaşmadığını hatırlamak onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Kadın Maplewood Grove'un belediye başkanı değildi ama Patty, Dot'un bu unvanı elinde bulunduran eksantrik bir adamın şişman, elma yanaklı sevgilisinden daha fazla güce sahip olmadığından emin değildi. Dot'un siyasi ya da otoriter olmayan hakimiyetine inanıyordu ve bu konuda yalnız da değildi. Kimse bunu inkar edemezdi: Kasabada bilinmesi gereken bir şey varsa, bunu ilk bilen Dot Simmons'tı. Kasabanın gayri resmi tarihçisi unvanını gururla taşırdı. Patty ayrıca onu küçük Harikalar Diyarı'nın dolaylı olarak resmi Absolem'i olarak görüyor, ancak Dot bu karşılaştırmadan Patty kadar eğlenmiyor.

"Sorun değil," diye sakin bir şekilde teselli ediyor Patty onu. "Bana rastgele ortağının kim olduğunu sytle ve bu gösteriyi yola koyalım."

Dot elini Patty'nin sadece devasa bir akvaryum olarak tanımlayabileceği bir şeyin içinde döndürür. İçinden kalp şeklinde beyaz bir kart çıkarır ve açar. Kartı havaya kaldırdığında Dot eğlenmiş, Patty ise dehşete kapılmış görünmektedir. Sağlam, blok harflerle **COLTON P.** adı yazılmıştır. **RHODES.** Adam göbek adının başına bir harf koymuş. *Bu* onun ne kadar ciddi bir insan olduğunu gösteriyor. zerinde kendi adının yazılı olduğu kırmızı kalp şeklindeki kartta, el yazısı ve yayvan bir fontla yalnızca ilk adı yazılıydı. Etrafında tuhaf bir şekilde karalanmış yıldızlar var.

"Ah, şerif," diyor Dot, Patty'nin anladığı kadın için biraz fazla teatral gelen bir şekilde etkilenmiş gibi. Sonra da ekliyor: "Bu sana çöpçü avında kesinlikle bir avantaj sağlayacak, orası kesin." Mantıklı, zahmetsiz ve telaşsız düşünme. Bildiği Dot daha çok *bu*. Elbette, Dot'un Sip 'n Saw barda toplanmış, çoktan eşleşmiş ya da bekleyen kasaba halkına anons etmesinden önce bunu takdir etmek için çok fazla zaman yoktur: "*şerif Rhodes! şerif Colton P. Rhodes! Patty Sullivan'la birliktesin!*"

Patty diğer kadına bakakalır. Daha doğrusu, genel olarak ağzı açık kalmıştır. Anlayamıyor. Bunların hiçbirini.

Patty'nin tanıdığı belki de en mantıklı insan olan birinin, toplum savunuculuğu adına onu bu gösteriye ikna etmiş olmasından değil. Patty'nin çoğu zaman karşısında son derece çekingen davrandığı bir adamın kendisiyle *birlikte* olduğunu açıklamış olması ve bunun kitleler arasında yayılan titremeler ve kötü gizlenmiş fısıltılarla sonuçlanması da değil.

Ve Büyük Elma'dan gelen Bay Büyük Ciddi Polis Colton Rhodes'un kalp şeklinde bir karta imzasını atacağından da değil, *zellikle* de değil... daha sonra tüm gününü, *tek* ortak noktaları olan bu güzel kasabanın dört bir yanındaki tarihi ve manzaralı yerler arasında dolaşmak için harcayacağından. Her zamanki gibi üniformasıyla kalabalığın arasından sıyrılıp, sanki büyük bir merdivenin son basamağından inmek üzere olan ve bunun için bir eskorta ihtiyaç duyan bir prensesmiş gibi Patty'ye kolunu uzattığından değil.

Gülmek istemiyor. İstemsiz bir şekilde, çoğunlukla burnundan hava olarak çıkıyor. Patty, Colton'ın kulaklarının ucunun kızardığını görebiliyor.

Patty hemen, "ok centilmensin, dostum," der. Ne yapacağını bilemediği spontane barış işareti yapar. Nedense,

Gülüşünü kötü niyetli bir şeye dönüştürebileceği düşüncesi onu derinden etkiliyordu. Patty uzun zamandan beri çok fazla erkeğin gururlarının güzel vakit geçirmelerine engel olmasına izin verdiğini öğrenmişti. Bugün Sip 'n Saw'a gelmek için sakladığı her şeyi göz önüne alırsak, onun zor bir günü daha da zorlaştırmasına izin vermeyecekti. Kolunu onunkine doladığında, bu ağırbaşlılıkla oldu. Adam tek kelime etmedi. "Anladım," diye güvence verdi, adam dilsiz kaldığı için kontrolü ele aldı. "Gidelim mi?" Kelimelerde bir tını var. Zaten tiyatro Dot'tan çok onun havası.

Kalbi yaralanmış olabilir ama Patty Sullivan'ın *je ne sais quoi*'si yorulmak bilmeyen bir güç olmaya devam ediyor. Üstelik bu avı atlatmak için ona ihtiyaç duyacaklarından şüphelenirken.

COLTON

Colton geçmişe dönüp baktığında, Betty Lou Hopkins birkaç gün önce Loretta's Diner'daki her zamanki masasına gelip karşısındaki koltuğa oturduğunda bir şeylerin ters gittiğini anlaması gerektiğini düşünüyor. Betty Lou Hopkins'in ona verecek herhangi bir ipucu ya da yanında bolca sosla servis ettiği bilgilerden hiçbirisi olmadığında kafasında bir iki alarm zili çalmış olmalıydı. Belki de, diye düşündü, sinirlenerek, kendi zararına duyarsızlaşmıştı.

"Peki Şerif, neden sizi hiç kolunuzda bir kadınla görmüyoruz?" diye sorarken genç kadının gözlerinde parlayan belli belirsiz neşeyi fark etmediğinde artık çok geçti. Colton boş gözlerle ona baktı. Şaşkın. Tepkisiz. Sanki kasaba halkından biri ilk kez burnunu sokuyor gibiydi. Cesur sokaklarında büyüdüğü şehirde hoş karşılanmayan şeyler Maplewood'da normaldi. O da buna alışmıştı.

Kreplerinden bir ısırık daha alıp ağzına attı ve onun yaşının ne kadar ilerlediğinden söz etmesini dinledi. Colton şakaklarına dökülen tuz ve biberle onun haklı olduğunu biliyordu. Bunun üzerine hiçbir şey hissetmedi. Ayrıca, postane memurunu gevezelik etmekten hiçbir şeyin caydıramayacağını zaten biliyordu. New York'taki lokantaların aksine Loretta'da televizyon . Bu da bir bakıma aynı işi görüyordu.

Yine de, aşına olduğu şeylerin etkisine kapılmaması gerektiğini çok iyi bilmeliydi. *Daha iyisini bilme* zamanı geldiğinde, havada beyaz bir bayrak sallayarak yarışa işaret ediyor da olabilirdi

arabalar başlangıç çizgisinden uzaklaşmak için hızlanıyordu. O sırada Betty Lou iki yaşlı ikizi, Agnes ve Mabel Carlton'ı derme çatma tugayına katmıştı bile. Colton uzun zamandan beri onların gıcırdayan dizlerine inanmayı bırakmış ve ne kadar tehditkâr olduklarını anlamayı öğrenmişti; onları görmek ve ürkütücü parlaklıktaki gözlerindeki bilmiş pırıltı sonunda sinirlerini bozmuştu. Artık çok geçti.

Şimdi, günler sonra bile şerif kendini dolandırılmış hissediyordu. Colton nasıl olup da buna karşı bağışıklık kazanmadığından emin değildi. Araştırmayı bırakmalarını sağlamanın tek yolu, Betty Lou'nun tüm kasabanın katılması için ısrar ettiği bir çöpçü avının parçası olmayı kabul etmekmiş gibi geliyordu. Elbette gidebilirdi ama o felaket anında sağduyusu devreye girmemişti.

En azından bu kez, kasaba dedikoducusunun sözünün altın kadar iyi olması yardımcı oldu. Tüm kasaba Cliff Barnett'in Sip 'n Saw barına doluştu - zaten o da genellikle doğaçlama kasaba toplantıları için kasabaya ödünç veriyordu ve diğer yarısı Dot Simmons'ı Love Quest için reddetmeyi düşünmezdi.

Colton'ın dikkati kasaba halkına odaklanmıştı. Onlarla ilgilenmek onun işiydi ve bunu yapmak için ortaya çıkmıştı ama yine de *onların kendisini* izlediği hissinden kurtulamıyordu. Aralarında her zamanki gibi göze batan bir başparmak gibi dururken, onu düşüncesizce ve yoğun bir şekilde izliyorlar. Neredeyse adının söylendiğini duymayacaktı. Sersemlemiş olan Colton'ın Patty Sullivan'dan başkası için sahneye çıkmaktan başka onurlu bir seçeneği yoktur.

Burun delikleri açıldı. Bu işte bir bit yeniği var. Bu kuşku sadece genel bir kural olarak Colton Rhodes'un tesadüf kavramına itibar eden bir adam olmaması nedeniyle tüylerini diken diken etmez. O, yeni moda, woo-woo açıklamalarına bağlılık lehine onları reddeden bir şarlatan değildi. O sadece daha büyük bir resmin varlığını anlıyor.

Tek yapılması gereken uzaklaştırmaktı. Deniyor.

Ta ki Patty kolunu onunkine dolayana kadar. Colton kasaba halkının aynı anda hem onu arayıp bulma hem de bakışlarından kaçınma eğilimine alışmıştı. Şimdi ise *izliyorlardı*. Sanki nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Onları ilk kez bu şekilde görmüyordu. O her zaman bir gözlemci olmuştur; onların maskaralıklarının ana karakteri değil.

Patty'nin de kendisi kadar, hatta daha fazla karanlıkta olduğunu anlamak için uzun süre gözlerini ayırmasına gerek yoktur.

Colton, Dot'un konuşmasını sadece yarım yamalak dinleyerek birden fazla kuralını çiğnemiş olur; her ne kadar Dot bir çöpçü avının ayrıntılarını anlatırken olsa da. Genelde çoğu kişinin hafife aldığı şekilde dikkatini verme konusunda kendisiyle gurur duyar. Ancak tam o sırada Patty onun dikkatini rehin almış, yanında duruyor ve orada durdukları süre uzadıkça daha da sertleşiyor.

Colton mesafesini korur, bunu istediği için değil, aradaki mesafeyi nasıl kapatacağını bilemediği için. Arada sırada, onlar yürürken, Patty'nin saçlarının rüzgârda nasıl dans ettiğini ya da onun bakmadığını düşünürken dudaklarının nasıl küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü izlerken yakalıyor kendini. Patty'nin hiç fark bu gibi küçük anlar onu kendine çeker. Ama harekete geçmesine izin vermiyor - henüz değil. Bunun yerine, gerilimin kaynamasına izin veriyor, ufukta toplanan bir fırtına gibi yavaşça oluşmasına izin veriyor, doğru anı beklemekten memnun, ne zaman olursa olsun.

"Millet, bir paket *Sweethearts* aldığınızdan emin olun!" Betty Lou, gayri resmi kasaba toplantısı başladığından beri arkasına park bardan cıvıltıyor. Burası Aşk Macerası'nın başlayacağı yerd; bir çeşit başlangıç çizgisi. "*Sevgililerinizi* alın, sonra sevgilinizin elini tutun ve ilerleyin!" Colton bu sözler karşısında yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı, vücudu bu iğrenç duyguyu içgüdüsel olarak reddediyordu.

İronik bir şekilde, Patty'nin avucunun alnına sinirli bir *vuruşla* çarpması, ikinci el utancı frenliyor.

"İyi misin?" Patty'nin yan tarafını hafifçe dürtüyor.

Kadın donakalır. Başını sallamak için harcadığı çabayı açıkça görebiliyor ve kısaca şöyle diyor: "Ben gidip şekerlerimizi alayım ortak. Sıkı dur... Sıkı dur, ha?" Patty ona doğru hayali bir kovboy şapkası fırlatıyor ve o başka bir şey söyleyemedi kalabalığın arasından süzülüyor.

Colton da öyle düşünüyor. Her iki durumda da söyleyecek akıllıca bir şeyi yoktu.

Üçüncü Bölüm

PATTY

İroninin hangi acımasız suçlanacağından Patty emin değildir. Ama ikiliye gitmeleri söylenen ilk yer... Fısıldayan Söğüt'e geri dönmektir. Ama bu sefer ipucu sadece tezgâhın üzerinde durmuyordu. Raflardan oluşan labirentin içinde saklı bir şeye işaret eden bir bilmece onları bekliyordu. "Geçmiş, geleceğinin anahtarını elinde tutuyor. Her şeyin başladığı yolculuğu bulun," yazıyordu. Her zaman pratik zekâlı olan Colton hemen seyahat bölümünü taramaya başladı ama Patty daha iyisini biliyordu. Yolculuğun kendisiyle, yürüdüğü yolla ilgili olduğunu fark etti. Anı bölümüne doğru ilerledi ve *Ye, Dua Et, Sev*'in iyi yıpranmış bir kopyasını çıkardı. Orada, sayfaların arasında bir sonraki ipucu duruyordu. Patty'nin eskiden demir gibi sağlam olan bağırsaklarının içinde bulunduğu ikna olduğu korkunç duruma karşı tek kanıt, kendi alanına geri dönmekten ne kadar memnun olduğudur. Uzun süre su altında kaldıktan sonra aldığı ilk derin nefes gibi, vücudu sert bir nefes vererek içinde barındırdığı gerginlikten kurtulur.

Düşünsenize, hayatının büyük bölümünde evcimenliğin tam tersi biriydi. Patty'nin hafızası ne kadar eskiye uzanırsa uzansın, hayatın bekleyen kucasına atladığı o yüksüz coşkuyu hatırlayabiliyor. Hatta kimliğini, doğduğu kasabanın kendisi hakkında söyleyecekleriyle bir tuttuğu o asi, sınırda pervasız ergenlik yıllarını bile yaşamıştı. Artık bunun çok ötesindeydi.

Colton Rhodes'un bu mahrem bilgi kırıntılarını önemseyeceğini düşünseydi, belki de içini çekerkenki ağırlığıyla hepsini yüksek sesle söylerdi. Kasaba şerifine söylediği tek şey şuydu: "Tatlıya düşkün olduğunuz var mı Şerif?" Patty ona yan gözle bakarak alay etti. Colton hiç vakit kaybetmeden ona nadir görülen çarpık bir sırıtış fırlattı. "Bana Colton diyebilirsin, Patty. Ama hayır, pek tatlıya düşkün değilim." Patty bir kaşını kaldırdı, dudakları şakacı bir gülümsemeyle seğirdi. "Gerçekten mi? Çünkü daha önce o kalp şeklindeki kurabiyelere baktığına yemin edebilirim. Hayal görmüş olmalıyım." Colton kıkırdarak başını salladı. "Başka bir şeye baktığımı hayal etmediğine emin misin?" Patty'nin kahkahası sıcak ve parlak bir şekilde çınladı. "Demek şerif de flört edebiliyor."

Bu hafta ve özellikle de bugün yaşananlara bakılırsa kimse buna inanmaz ama Patty'nin geçmişinde oldukça düzgün bir operatör olmak var. Sadece oyun dışında. Yılın bu zamanı göz önüne alındığında, buna şaşırması gerekmiyor.

Colton, teklif ediyor. Patty bunu kabul edebileceğinden ya da kabul etmesi gerektiğinden tam olarak emin değildir; Colton'ın bunu söyleme biçimi, sanki kendisi onun talim çavuşuymuş ve en ufak bir hevesinde yere düşüp ona yirmi tane vermeye hazırmış gibi dimdik durması onu ürkütür. Patty'nin içindeki biraz uykuda olan vahşi çocuk bu fikir karşısında zevkle kıvrılır. Ne de olsa Colton Rhodes gibi sert bir adamı bu kadar kızdıran ve etkileyen herkes ya da herhangi biri değildi.

"Bu bir cevap değil," diye takılıyor Patty. Adamın ona attığı düz bakıştan dolayı azarlanma zahmetine girmiyor. Bunun yerine, bu hafta eksik olan azmini biraz daha körüklüyor. Karşılığında ona şımarık bir göz kırpmıyor -Ancak o gün ikinci kez, onlar için taşımakta ısrar ettiği iki *Şekerleme* torbasını aniden düşürdüğünde istemsiz, bir kahkaha patlatır. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyor olabilir ama sakar biri olmadığını biliyor. Onu bu duruma düşürdüğü için övgü almaktan mutluluk duyar. İhtiyacı olduğunu bile bilmediği bir şekilde gururunu okşuyor.

Adamın boğazını temizleyerek onları almak için aşağı inişini izliyor. "Onları seviyorum Patty," diye ısrar ediyor. "Ben sadece..."

"Sevgililer Günü mü?" Patty onun yerine bitiriyor. Adam başını sallayarak bir poşet uzatıyor. Kadın poşeti avucunda gezdiriyor, ambalajı teninde çatırđıyor. "Ben de öyle," diye itiraf ediyor.

Şerif yine sadece başını sallıyor. Konuşkan bir adam değildir, bunu zaten tahmin etmiştir. durmaz, onun kendisi gibi olmasına izin vermekte kararlıdır.

Kendisi gibi olmasına izin verdiği için. Arayacakları daha fazla ipucu yokmuş gibi değil. Çöpçü avının ilki zaten kasanın karşısında bekliyordu. İpucu kalp şeklinde bir etiketle mühürlenmiş olsa bile, yaşamak için araştırma yapan adama küçük zarfı uzatıyor.

Kartı çıkarırken yüzü esrarengizdir. Ancak iç çekişı, grilerle örtülü bir enerjinin verdiği hayal kırıklığıyla alevlenir. Patty daha sorgulamadan -daha doğrusu sorgulamak isteyip istemediğine karar vermeden- adam kartı ters çevirip okuması için ona uzatıyor:

**Sayfalar arasında hikayeler dönüyor,
Bir zamanlar yolculukların fısıltılarının
başladığı yerde. Ama şimdi aradığın
aşksa,
Kalplerin konuşabildiği bir yola gir.
Yıldızların parladığı bir çatının altında,
Çok uzun zaman önce öpüşüldü.
Yeminlerin yeri bulun, Aşıkların
kaybettiği ama kalplerin hala evli
olduğu yeri.**

Saf alışkanlık onu yüksek sesle okumaya iter. Patty bir an için farkına bile varmıyor, *ki öpücüklerden* bahsederken tökezleyip irkilinceye kadar - ta ki adam nefesini verene kadar, "Kesinlikle. Bu da ne böyle?"

Patty'nin kaşları alnına doğru fırlıyor. Kendi isteğiyle ağzının kenarları neredeyse kendini beğenmiş bir şekilde yukarı doğru seğiriyor. "Eski çardak," diye açıklıyor. "Evlenmek için şanslı bir yer olduğuna dair bir sürü efsane vardı. Evlenenlerin uzun ve sonsuz mutlu bir evliliği olurmuş." Burada tekrar gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kalıyor. "Ta ki orada evlenen biri boşanana kadar ve işte o kadar."

Onun avucunu yüzüne sürmesini izledi. Adam elindeki şekerleme torbasını cebine sokarken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyordu ve kadın bunu neredeyse kaçırıyordu; o zaman bile onu doğru duyduğundan emin değildi. Ne dediğini çözene kadar adamın yüzü kapanmış ve Şubat soğuğuna geri dönmeleri için kapıyı açmaya başlamıştı bile: *Evet. Çünkü boşanma kötüdür.*

Kafası karışmış bir şekilde ona takılıyor, ama onu içine itilmiş gibi gördüğü huysuz ruh halinden uzaklaştırmak istiyor. "Ah, arkasında da bir şey var," diye cıvıldıyor ve anahtara bile bakmadan kapıyı arkasından kilitliyor.

Huysuzca, "Başka bir şiir mi?" diye sorar. Yana doğru bir bakış, kendini hazırladığını doğruluyor.

"Sorular," diye cevap veriyor Patty. "Birbirimize sormamız gereken sorular." Adam kartı elinden çekip aldığı anda ve açık sözlü, saçma sapan bir reçete okuduğunda memnun bir mırıltı çıkarır:

1. ***Partnerinizle birbiriniz hakkında sevdiğiniz üç şeyi paylaşın.***
2. ***Partnerinizle en büyük korkunuzu paylaşın.***
3. ***Partnerinizle ideal randevunuzu paylaşın.***

İşaret edercesine boğazını temizliyor ve o sırada Patty çoktan sorgulamaya başlamış oluyor: "Herkesin bunlara cevap verip vermediğini nereden bilecekler ki? Cevap vermek zorunda değilsiniz." Cevap vermek istemiyorlarsa onları kim durdurabilirdi ki? Kadın adama bakıyor - onun asık suratına - ve onun bu geçici sorgulamaya katılmak isteyeceğini düşünemiyor. Ya da bu gerçek bir randevuymuş gibi davranacağını.

Belki de alnını kırıştıran şey budur: imza attığı bir şeyi onurlandırmak zorunda kalmak, ama bunu yapmak istediği için değil. "Muhtemelen dürüst olduğumuzu varsayıyorlar ve benim sorun yok." Göğsünü şişirerek, onları sokağın köşesine götüren kadını takip ediyor. "Önce benim gitmemi ister misin?" diye soruyor.

"Ah, tabii," diye cevap verdiği şüpheciliği bastırarak kabul ediyor.

"Sende sevdiğim üç şey? Ben... hayal gücünüzü ve azminizi seviyorum. Neşeden doğan böylesine eşsiz bir deneyimi nasıl inşa ettiğinizi görmek. İlham verici. Bu bir. İki-" Colton iki parmağını uzatarak tekrar boğazını temizledi, "-Ne kadar nazik olduğunuzu seviyorum. Pek çok insan iyi olabilir, özellikle de bu kasabada, ama herkes öyle değil... Evet. Yani. Bu." Göz ucuyla ona bakma riskini göze alıyor. Zayıf bir şekilde, "Ayrıca parfümün. Güzel kokuyorsun."

Şerif Colton Rhodes geveze bir adam olmayabilir. Ama Patty Sullivan her zaman kelimelerin aşığı olmuştur. Mücadele ettiği birçok şey var

Hafızası ya da sosyal medya bu gerçeği ne kadar çarpıtmaya çalışırsa çalışsın, konuşmak bunlardan biri değildir.

Peki neden onu suskunlaştırıyor? Nasıl?

COLTON

Patty'nin kahkahası, Fısıldayan Söğüt'ün kapısından sarkan gülünç rüzgâr çanları gibi ses çıkarıyor. "Parfümüm mü?" Kadının nefesi boğazında düğümlenir ve bunu duyunca beyni kısa devre yapar. Colton bunun iyi bir şey olamayacağını düşünür.

Ama öyle hissettiriyor. Sadece söylemek iyi hissettiriyor-

Colton ona "Şeker kamışı gibi kokuyorsun," deme cüretini göstermek için rezervlerine başvuruyor. Kadının kahkahası, mesleği ne olursa olsun kaçırmayacağı bir nefesin kesikliğine yumuşar. O hâlâ bir erkek. "Sıra sende."

Patty sessiz ama bu boş bir sessizlik değil. Colton istese de bunu kelimelere dökemezdi. Mübalağaya yatkın bir adam değildir ama onun düşündüğünü *duyabildiğine* yemin edebilir. Yine de Patty konuştuğunda, kendinden emin, duraksamadan, gerçekçi ve açık sözlü, hatta hayalperest sesiyle: "Bir, saçlarını seviyorum. Kalın, koyu ve kararsız. Sanki siyah ve kahverengi arasında karar veremiyormuş gibi. İkincisi, dürüstlük anlayışın. Dünyada, doğru, iyi ve onurlu olana olan inançları en azından baştan çıkarılamayacak kadar sağlam olan çok fazla insan tanımadım. Ve üçüncüsü, üniforman. Hoşuma gitti. Gösterişli görünüyorsun. Scrooge gibi dolaşsan bile."

"*Cimri mi?*" Colton bir kahkaha atar.

Patty, burnu kırıışmadan önce ciddi bir şekilde başını sallar. "McDuck. Donald Duck'ın amcası."

Bu da ondan bir kıkırdama daha çıkarır. Colton onun beklenmedik göndermesini mi daha eğlenceli buldu yoksa hemen anladı mı emin değil. Bu kez onu dürttüğünde, o da onu dürtüyor. Colton kartı ona geri uzatır, soruları çoktan ezberlemiştir. "En büyük korkun?" diye soruyor.

"Önce sen," diye emrediyor Patty.

Colton ellerini ceplerine sokar ve düşünür. "Belki de hep böyle hissedeceğim." Bunun belirsiz bir cevap olmasını istemez. Aslında Colton'a göre bu, bunca yıldır yüksek sesle söylediği en dürüst şey. Ama bu, kulağa öyle geldiğini fark etmediği anlamına gelmiyor. Ağzı tekrar açılır, eklemeye hazırdır - açıklığa kavuşturmak için, zaten göğsüne doğru ilerleyen huzursuzluğa rağmen. Patty çok yumuşak bir sesle, "Bunu anlıyorum," diyor. Nasıl ya da neden olduğunu anlamıyor ama bundan şüphe duymuyor.

"Benim için," diye ekliyor Patty bir süre sonra, "bir bakıma tam tersi. En güzel günler geride kaldı ve bir daha asla böyle hissedemeyeceğim. O kadar genç değilim. O kadar kaygısız değilim ve hâlâ her şeyin bir bedeli olduğunu unutacak kadar cesurum." Colton perçinlenmiş bir şekilde dinliyor. Kadının sözleri karnında bir huzursuzluk yaratır. Kasaba halkına sürekli tetikte olmalarını söylüyordu. Ve birkaç dakika sonra bir çardakta durduklarını kendisi bile fark etmez.

"Üçüncüsü," diyor kesin bir ifadeyle. "Tek bir ideal randevuya inanmıyorum. Bir randevu birlikte olduğunuz kişiyle ilgili olmalıdır; kim sorarsa planı o yapar. Sadece eski kafalı mıyım?"

Patty ona bir sırtış fırlatıyor ve bu sırtış çoğunlukla gözlerine kadar ulaşıyor. "Evet," diye alay ediyor. Yine de sıcaktır, bu yüzden alınmak için bir neden yoktur. "Ama ben de öyleyim. Çoğu insan buna inanmıyor. Anlaşılabilir bir durum. Yürüyen çelişkileri anlamak kolay değil."

Colton onu düşünür. "Şiiri senin yazmadığına emin misin?"

Patty topuklarının üzerinde dönerek çardağın etrafında yavaşça bir daire çizer. "Aşk Görevi saçmalığının bir parçası olsaydım, bir sonraki ipucunu arıyormuş gibi yapmaya zahmet etmezdim, değil mi?" Meydan okuyor. Sonra, alttan alarak iki ayak havaya zıpladı ve çığlık attı: "*Bankın altında! Bankın altında!*"

İki dar basamağı hızla çıkararak, güvercin rengine, tek bir bankın bulunduğu çardağa ulaşır. Altına uzanan Patty, küçük bir zarf daha koparır. Bu kez, bir kızın yanaklarındaki allık kadar pembe. Neredeyse atacak, okumaya ya da dürüst olmak gerekirse oynamaya başlayacak

-Başka bir şiir:

***Bir zamanlar aşkın çiçek açtığı yeri buldun,
Kalplerin tükendiği korunaklı bir alan.
Ama şimdi görev size düşüyor,
Hem tatlı hem de gerçek bir şiir yazmak
için. Al şekerlerini, bırak yol göstereyim,
Ve sakladığınız düşüncelerinizi paylaşın.
Sözleriniz ve kalpleriniz aynı hizaya
geldiğinde, Maplewood Grove işaretini
gösterecektir.***

Patty bir başka doğaçlama şiir karşısında şaşırır. Kaşları çatılıyor, kırışıyor. Çenesinde bir gamze olduğunu ilk kez fark etmiyor. Colton'a bir bakış fırlatır, onun yüz hatlarında eşantiyon duygular ararken

Sıcak gözleri metnin üzerinde geziniyor. Gözlerinin yuvarlanışının yakıcı ve yıpratıcı olduğunu biliyor. "Şeker bunun için mi? Herkese bu şeyleri mi yaptırıyorlar?"

Omuzlarını silkiyor, sinir bozucu bir şekilde kayıtsız. "Muhtemelen. Hadi paketleri açalım," der ve kendi paketini başının üzerinde bir maraca gibi sallar. Colton bankta oturmak için aşağı iner, rahatsız bir şekilde koltukta kayar, soğuk pantolonundan içeri sızar.

Ensesinden yukarı tırmanan ani sıcaklık bir türlü soğumuyordu. Hele Patty kararlı bir şingirtıyla dizlerinin üzerine çöküp dişleriyle paketi açtığında. Kalp şeklindeki minik şekerleri ayıklarken kendi kendine, onun anlamaya bile çalışmadığı bir melodi mırıldanıyor. Onun yavaş yavaş aklını yitirdiğinden tamamen habersiz, eğleniyor gibi görünüyor.

"Aaaalrighty, Şerif," diyor, sesi hava gibi hafif. Meydan okumaya rağmen, Eros'un oku gibi aralarındaki boşluğa doğru fırlıyor. "Bana ne tür bir şiirin olduğunu göster."

Colton sertçe homurdanıyor. Pattynin gözlerindeki şakacı parıltı dikkatini dağıtmakla tehdit ediyor. Başını eğiyor, on yıllardır olmadığı kadar utangaç bir okul çocuğu gibi. "Şiir yazmak pek bana göre değil."

Patty alınmaz ya da caymaz. Küçük bir kalp şekeri çıkarır ve satranç taşı gibi yere koyar. "Daha az ucube. İşi senin için yapıyorlar." Bir tane daha uzatıyor; küçük kalbin üzerinde *Benim Ol* yazıyor. Patty bunu düşünüyor, sonra yığının içine bırakıyor.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyor kendi çantasını karıştırırken. Colton pastel renkli cümleleri özümserken, şansının basit bir *Benim Ol* ile yaver gitmiş olmasını diledi. Elindeki her biri saçma ve çok fazlaydı, sakarindi, dayanılmazdı. Hiçbiri ona söylemeyi düşündüğü şeylere uzaktan yakından benzemiyordu.

Parmakları *Kiss Me* damgalı bir kalbi karıştırıyor. Hayır! Hayır! Hayır. O değil.

Patty zorlamıyor. "Şansın var mı?" diye sorduğunda sabırsızlanmıyor.

"Sadece... kulağa saçma gelmeyen bir şeyler toparlamaya çalışıyorum. Bunlar bunun için çalışmıyor."

"Bunun eğlenceli olması gerekiyor," diye hatırlatıyor Patty nazikçe. "Kimse bize not vermiyor. Burada sadece ben varım."

Colton neredeyse inliyor. Sanki bunun farkında değilmış gibi. Sanki bu gerçek işi daha da zorlaştırmak yerine kolaylaştırıyormuş gibi. Derin bir nefes verir ve rastgele bir avuç alır; mini yığından, kelimelerin en az utanç verici kombinasyonunu seçer. Bu da pek bir şey ifade etmiyor, çünkü tüm bu düzenek çok fazla. Notlar sorunlarının en küçüğü olabilirdi. Bu bir baskı. Hazır olmadığı bir şeyi verme baskısı.

Doğrulması sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, midesi sinirden kasılıyor. "Tamam. Tamam, işte başlıyoruz." Teker teker dört minik kalp şekeri yere bırakıyor.

Seni
özledim.
Rüya.
Doğru ol.
Sonsuza kadar.

Ağır çekimdeymiş gibi görünen bir sahnede Colton, Patty'nin solgunluğunu izler. Konuşmadan, gözlerini kırıştırarak başlar. Sonra kaşları birbirine düğümlenir. Hava Şubat ayının ayazından daha fazlasıyla değişir; gülümsemesi solar, solgun ve perili bir hal alır. Öylece bakakalır. "Uh... vay canına," diye öksürüyor. Parmakları '*Sonsuza Kadar*' yazan kalbi yavaşça kaldırıyor. "Bu - beklenmedik bir şey."

"Çok mu fazla?" Colton uysalca sorar. Kalbi göğsünün içinde güm güm atıyordu. Bununla ne düşünüyordu? *Sonsuza kadar mı?* Kendini savunmak için geçici delilik iddiasında bulunup bulunamayacağını merak eder.

"Hayır, hayır Colton, sadece-" Ağzı kuruyor. Bunu birlikte fark ettiklerini görebiliyor: kız ilk kez onun adını söylüyor. Gözleri, kirpikleri inanılmaz derecede uzun, adamın gözleriyle buluşmak için titreşiyor. Belirsizlik güzel yüzünün her kıvrımına ve çizgisine yapışmış. "Bu... biraz yoğun."

Korkunuzun gerçek zamanlı olarak gerçekleşmesini izlemek ne kadar da beden dışı bir deneyim.

"Yani - 'Sonsuza dek' mi?" diye soruyor. Alnının çatıklığı acı çekmiş gibi görünüyordu. Colton bunun kötü bir fikir olduğunu bir dereceye kadar biliyordu. Yüreği hâlâ burkulmaktadır.

"Bu sadece şeker, Patty," diye hatırlatmak için acele ediyor, her ikisinin de iyiliği için her şeyi küçümsüyor. Ama artık çok geçtir. Belli ki ikisi de bunu biliyor. Aralarına bir fil gibi gariplik yerleşir. Adam onun gülümsemesini ve gülümsemenin gözlerine ulaşmamasını izliyor.

"Sadece şeker," diye yankılanıyor. Başparmağı, kendi küçük yığınınından seçtiği kalbin basılı harflerini okşuyor. "Şey... belki benimkiler bir anlam ifade eder." Onları dikkatlice yere bırakıyor. O seçmişti:

İyi adam.

Gülümse.

LOL!

Göz kırp.

Tanıdığı en tutkulu, en etkileyici kadınlardan biriydi ve ona... "Göz mü kırptı?" Colton şaşkınlıkla yere baktı.

Patty bir kahkaha dalgası daha patlattığında, bu onu bedeninin içinde boğmaya başlayan balona bir iğnedir. Temmuz ayında açık pencereden dışarı çıkan klimalı hava gibi, gerginlik saniyeler içinde buharlaşır. "Sanırım ben de pek şair sayılmam!" diyor neşeyle. "Ama hey, onur girişimdedir, değil mi? Biz denedik."

Zayıf bir kıkırdamayı başarır. Akıllı hâlâ yaptığı hatada. Gerginlik buharlaşabilirdi ama Colton, Patty'nin *Sonsuza Dek* kelimesini duyduğunda yüzünün aldığı şekli o kadar kolay atlatamazdı. *Çok ileri, çok hızlı, geri alamayacağını* düşünüyor. Dehşet içini kemirir.

Patty yine ayağa kalkmış, kalan şekerleri topluyor. Çöpçü avının bir sonraki durağı hakkında konuşmaya başladı bile: Maple Grove. Düşünceleri aynı şeker parçasına sakız gibi yapışıp kalmıştır. *Forever* çok ağır; öfkeyle, bir şeker parçasının üzerine damga basmanın ne kadar gereksiz olduğunu düşünüyor.

Özellikle de bunu son bir çare olarak mı, yoksa içten içe Patty Sullivan'a söylemek istediği bir şey mi olduğunu bile anlayamayan, ruhu hırpalanmış, kırık bir adamın emriyle. "Gidelim mi?" Kadın ona kolunu uzatır, tıpkı o gün daha önce yaptığı gibi.

Colton onu alır, midesi böylesine düğümlenmişken yürüyebildiğine neredeyse hayret eder.

Cha4Bse Fow

PATTY

PATTY'nin Maplewood Grove'u görmekten duyduğu rahatlık, gözleri çardağın yanında rahatça duran Jonah'a takıldığı anda kaybolur, gülümsemesi keskin ve silahsızıdır. Tabii ki Şimdi ortaya çıkıyor, diye d Ő  n yor acı acı. Tam dengesini yeniden kazanmaya başladığı anda ortaya çıkıp onu her seferinde tekrar yere sermek gibi bir huyu var. Midesi çalkalanıyor ve kalbi sıkışıyor. Farkında olmadan Colton'ın kolunu sıkıca kavıyor, g ğ  nde tanıdık bir rahatsızlık hissi filizlenirken bir dayanak arıyor.

"Patty," diye selamlıyor Jonah, doğrudan onun yoluna çıkararak. Sesi yumuşak ve sıradan, ama gözleri Colton'a takıldığında daha keskin bir Őeyle parlıyor. "Seni AŞk Görevi için burada görmeyi beklemiyordum." Bakışları Colton'a takılınca sırtışı genişler. "Hem de yanında bir arkadaŐla."

Patty cevap veremeden Colton onun yanına doğru kayar, omuzları gerilir ve hafifçe öne doğru adım atarak Patty'nin tam önüne yerleşir. "Burada bir sorun mu var?" Colton'ın sesi sakın, ama gerginliği açıkça belli oluyor. Eli kızın koluna sürtünerek yalnız olmadığını sessizce hatırlatıyor.

Jonah'nın sırtışı hiç deėiŐmiyor. "Sadece eski bir dostla hasret gideriyorum, Şerif. Bunda yanlış bir Şey yok, değil mi?"

Patty söylenmemiŐ meydan okumanın ağırlığını hissediyor. Colton'ın çenesi geriliyor, gözleri Jonah'a kilitleniyor. "Belki de gitmelisin," diyor, sesi sakın ama kararlı.

Jonah kıkırdıyor, bakışları Patty'nin üzerinde olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. "Sanırım başka bir zaman görüşürüz."

O uzaklaşırken, Patty'nin kalbi çarpmaya başlar - Jonah'ın bir zamanlar uyandırdığı heyecanla değil, göğsünün derinliklerine yerleşen mide bulantısıyla. Jonah'ın geride bıraktığı yaralar hâlâ oradadır, kendinden emin dış görünüşünün altında gizlidir. Ama şimdi, işte burada, aynı kibirli sırtışıyla hâlâ hafızasında, Colton'la hayal etmeye başladığı geleceği bozmakla tehdit ediyor.

Parktan geçerken, parkı dolduran insan sayısını gözden kaçırmak mümkün değil. Kendilerini buraya getiren Aşk Macerası'na katılmaları gereken kasaba sakinleri, bunun yerine yollarını kaybediyor. Çevresindeki kızıl saçlar dikkatini çeker. Patty dönüp baktığında Betty Lou'nun yine Olivia Parker'ın kulağına fısıldadığını görür, ikisi de kirpiklerinin altından göze çarpmamayı başaramayan bir şekilde bakmaktadır. Şimdi Olivia'nın kollarında tereyağı sarısı bir battaniyeye sarılmış bir bebek var. Bebek, dikkat çekmemeyi büyük bir farkla başaran tek kişi.

Muhteşem, diye düşünüyor Patty ekşiyerek, göğsü acıyla sızlıyor, *bir seyirci*.

Jonah'nın sırtışının yayılma şekli bir zamanlar kalbinin küt küt atmasına neden olurdu. Şimdi ise midesini bulandırıyor. "Patty," diye yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor. Bu kendini beğenmiş ses tonu şimdiden çenesini sıkmasına neden oldu. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, kızım."

"Jonah." Meraklı gözler için omzunun üzerinden bakma dürtüsüyle savaşıyor ses tonunu eşit tutuyor. Zaten onları hissedebiliyordu. Önce arkadan, sonra da yanlardan onu delip geçiyorlar. Jonah ellerini yüzünün önünde çırparak dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalışıyor. Sanki son birkaç yılda hiçbir şey öğrenmemiş gibi. Colton'ın yanındaki varlığı onu boğmakla tehdit ediyor.

Bu arada Jonah hiçbir şeyin ters gittiğini fark etmez. Ya öyle ya da umursamıyor. İkisi de ona çok benziyor. "Seni Aşk Görevi'nde görmeyi beklemiyordum zaten," diyor. Duru gri gözleri Colton'la onun arasında gidip geliyor. "Benimle eşleşeceğini düşünmüştüm, biliyorsun," derken sesi çok rahattı. Ses tonu Patty'nin tüylerini diken diken ediyor.

Gözleri kısıldı. "Peki neden seninle eşleşeyim?"

Jonah yaklaşırken ağzı doludur. Sesi alçalıyor, alçalıyor, komplocu bir şekilde, sanki ikisi bir sırrı şekillendiriyorlarmış gibi. Sanki bugünlerde onun tadını değiştirdiği tüm yollardan başka bir şey paylaşıyorlarmış gibi.

Başkalarının şampanyası ağzında sonsuza dek ekşi kalacaktı. "Kasaba halkından bunu ayarlamalarını istedim. Belki mevsimden dolayıdır ama seni düşünüyordum Patty. Bunun mükemmel bir fırsat olabileceğini düşündüm... bilirsin işte," dili ağzının damağına ıslak bir şekilde tıklıyor, "yeniden bağ kurmak."

Patty'nin midesi ağzından dışarı çıkmakla tehdit ediyor. Onun *küstahlığı*. Patlamak üzere - olgun ve vicdanlı davranarak kendine izin vermediği her şekilde patlamak üzere. Bayan Jarvis çitin yanında durmuş, telefonunu kulağına dayamış, inandırıcı bir şekilde mırıldanıyor, ancak telefonu ters tutuyor ve açıkça dinliyor. Hayal kırıklığı artıyor.

Patty göz ucuyla Colton'ı kontrol eder. Şerif bir direk gibi kaskatı durmaktadır - onu gevşetmek için yaptığı tüm çalışmalar şimdi sona ermiştir ve vücudu gergin bir kıvrıma geri dönmüştür, bitkin bir haldedir. Yüzü yine okunmaz halde. İçinde gergin bir elektrik teli var. Jonah'nın yapmacık ifadesi hiçbir işe yaramıyor. "Yeniden bağlanmak mı?" diye yineliyor, tiksintiyle boğuluyor. Sesi keskinleşiyor. Hayal kırıklığı sözlerinin kenarlarını küle dönmüş bir mektup gibi yakıyor. "Biliyor musun, son baktığımda, dünyanın öbür ucundayken birini aldatmak sağlıklı, sevgi dolu, sürdürülebilir bir ilişki kurmanın en iyi yolu değil. Yanılıyor olabilirim." Patty'yi gerçekten tanıyan birinin onun ne kadar yanılmadığını anlaması gerekiyordu.

Bu sefer Jonah irkilir. Ne yazık ki sadece kısa bir süreliğine. Cazibesi uzun süre bozulmuyor. "O yıllar önceydi," diye ısrar ediyor. "Patty. İnsanlar değişir. Onlarla birlikte büyümelisin." Patty buna cevap verecek kelimeleri bile bulamadığını fark eder. Zaten adam da onu dinlemiyordu.

"Jonah," diye dener. "Bu zaman değil-"

Sadece onun üzerinden konuşuyor. "Bak, her şeyi berbat ettiğimi *biliyorum*." Sesi yumuşuyor - ve Patty bunun bıyacak kadar çok izlediği bir filmde bir sahne olduğunu düşünüyor. Neredeyse replikler dökülmeden alıntı yapabiliyor: "Seni düşünmeden duramıyorum. Bizi. Bir şansımız daha olmalı. Başka bir deneme. Bir zamanlar harika bir şeyimiz vardı. Değil mi?"

Patty kalın kalın yutkunur. Jonah onun yüzünde her ne gördüyse, ona ulaşmak için izin alıyor. Avucu Patty'nin koluna değince Patty kaskatı kesiliyor. "Ben değiştim, Patty. Ben... Hadi ama, ben artık o adam değilim. Sadece aptalım. Aptalca bir şey yapan aptal bir adamım. Sen gidene kadar neye sahip olduğumu fark etmemiştim."

Göğsüne bir kurşun yemiş gibi, Patty geri çekiliyor. "O kadar basit değil," diyor zorla, sesini sevimli hale getirerek. "Sen benim

Kalbim. Ne yani, Sevgililer Günü'nde bir çöpçü avı için her şeyi unutmam mı gerekiyor?"

Patty bir an için zafer sarhoşluğuna kapılır. Joah'nın yüzünün kararlı bir ifadeye bürünmeden önceki düşüşünü izliyor. "Biliyorum, ama belki-" Sözünü bitirmez. Colton'ın sesi puslu havayı yarıyor, derin ve yoğun. "Harekete geçmeliyiz," diyor kısa ve öz bir şekilde. "Programın gerisindeyiz."

Ses tonundaki değişikliklerle irkilen Patty, Colton'a doğru yöneldiğinde onun çenesini sıkıldığını ve gözlerinin buz kestiğini görür. Kasaba halkının onu tartıştığını doğrulamak için etrafına bakmasına gerek yoktur.

Patty döndüğünde Jonah da döner. Colton'a tembel bir gülümseme fırlatır. Jonah soğukkanlılıkla, "Şerif," der. "Sivilleri mi izliyorsunuz?"

Colton gözlerini kırpıştırarak cevap veriyor: "Sadece işimi yapıyorum. İşleri düzenli tutuyorum." Bu şimdiden uzak bir rüya; gerçeklikten tamamen uzaklaşmış, hepsi kafasının içinde. Panik içinde titriyor, kararsız bir alev. Partnerinin kelimenin tam anlamıyla kendisinden uzaklaştığını hissediyor. Bir şeyler mırıldanıyor ve Patty, Jonah her ne yapmaya çalışıyorsa ondan ve bu şeyden uzaklaşmadan önce onu yakalayamıyor bile.

Jonah bunu kaçırmıyor. Aralarındaki yeni mesafeye dikkatle bakarak sırtıyor. "Görünüşe göre ortağın pek mutlu değil." Onunla alay ediyor. Bunu arzuladığı zamanlar çok uzun zaman önceydi. "Cennette sorun mu var?" diye alay ediyor.

Patty kötü kötü bakar. "Beni yalnız bırak. Git başımdan. Şekerin üzerinde bu ifadeler varsa geri gel ve onları senin yalancı, hilekâr ağzına sokmaktan mutluluk duyacağım," diye tükürüyor ve ona sırtını dönüyor.

Jonah bir süre daha orada duruyor, sırtışı genişliyor. Henüz uzaklaşmıyor, belli ki bu rahatsızlıktan zevk alıyor. Patty ile Colton arasındaki boşluğa dikkatle . "Görünüşe göre ortağın pek mutlu değil," diye alay ediyor, sesinde küçümseme damlıyor.

Ancak o zaman Jonah nihayet geri adım atıyor, arkasını dönüp uzaklaşmadan önce tembel gülümsemesi devam ediyor ve ardında tedirgin edici bir gerilim bırakıyor.

COLTON

Şehirde geride bıraktığı dram için sahip olduğu eşik, Patty'nin kolunda ona asılan bir adamı izlediği birkaç dakika içinde hızla tükendi. Parktan uzaklaşırken hayal kırıklığı toprağı eşeliyor. Colton'ın göğsü sıkışıyor. Kendini sorgulamadan edemiyor: Bu saçma aşk macerasından ne bekliyordun?

Hiçbir şey beklemiyordu. Kesinlikle bu Jonah karakterinin yaptığı gibi Patty'ye gülümseyen bir adam değildi. Yine de çekip gitmeye niyeti yoktu. Böyle bir zorunluluğu da yoktu. Damgalı şekerlerin garip şekilde değiş tokuşu ve samimi itirafların değiş tokuşu onun olduğu anlamına gelmiyordu. Değil zaten. Patty kimsenin değil.

Yine de, büyük, gümbür gümbür adımlarla kendisine doğru koşarken yakaladığı kadındır. "Colton, *bekle*-" diye seslenir. Yine de onu beklemez. Sert bir hareketle Colton'ın üniformasını avuçlayıp onu kendine doğru çeker. Bu kadar zayıf bir kadın için gerçekten de etkileyici bir kas yapısı vardı. "Lütfen *bekler* misin?" Adam donakalır. Kadının ciddi talebini reddetmek imkânsız. Saf kararlılık, ona "Sana neler oluyor?" diye soracak kadar cesaretini artırıyor.

"Hiçbir şey." Colton'ın duymak istediğinden daha keskin çıktı. Colton irkilir, kızın kaşları çatılırken başı titrer, sattığı şeyi yutmamıştır. Gözleri şaşkınlıkla kısıılır. "Hiçbir şey buna benzemiyor," diye iddia ediyor Patty, şefkatli ama inatçı. "Az önce ne olduğunu anlamıyorum. Şehri terk ettiğinden emin olduğum eski sevgilimle karşı karşıyaydım ve sen sanki yanlış bir şey yapmışım gibi beni öylece bırakıp gittin." Kelimeler dudaklarından çiğ bir sesle döküldü. Yaralı.

Colton'ın midesi çalkalanır. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Yine de birisi onun yarılmış göğsüne bir kibrit atıp içini ateşe vermiş olabilirdi. Jonah'nın sözleri, rahat sırtışı, sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi ve muhtemelen yaptığı için uzanıp Patty'ye dokunuşu, kafeterya masasının altındaki sakız gibi aklına yapışmış, kazınmayı reddediyordu. Bunu ona nasıl söyleyebilirdi? Bir kaçık gibi görünmeden bunu nasıl açıklayabilir? *Kıskanç* bir çatlak.

Bunu daha fazla düşünmek için fırsat yok. Patty onun kişisel alan balonunu delerek yaklaşıyor. Gözleri onun yüzünün haritasını çıkarır. "Ne o zaman?" diye sorar, şefkatle ve ısrarla. "Neden beni öylece dışarıda bıraktın? Her şey harika gidiyor sanıyordum."

Bu vahşi, harika kadının daha önce hiç bu kadar çaresiz görüldüğünü görmemişti. Keskin, sefil bir nefes verir. Gün bir kâbusa dönüşmeye devam ediyor. Dişlerini söken konuşma ve hacklemeyi başardığı tek dinamiğin ötesinde başka bir insana yakın olmak için ne kadar hazırlıksız olduğunu gösteren bu maruz kalma arasında, tüm bu çabadan vazgeçmeye hazır. Ama Patty onun paçayı kurtarmasına izin vermiyor. Yalvaran bakışlarının yoğunluğu nefes almasını ne kadar zorlaştırırsa zorlaştırsın, gözlerini kaçırmıyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor Colton, ona değil de başka bir yere bakarak. Yıllardır kendini hiç bu kadar açıkta hissetmemişti. "O adamdan hoşlanmıyorum."

"Jonah?" Patty kaşlarını çatır. "Colton, sana az önce söyledim-"

"Duydum. I-" Dişleri birbirine çarpıyor, çenesi ağrımaya başlayana kadar sıkılıyor.

"Şehirde olduğunu bile bilmiyordum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor." "Senin için hiçbir şey ifade etmeyen biri seni
"Colton kaba bir şekilde karşılık veriyor.

Patty'nin yumrukları kalçalarına inmiş, yüz yüze bakıyordu. "Güzel. O zaman öğrenmenin acı verdiği bir ders demek istiyor. Tekrarlamak istediğim bir şey değil. Hâlâ iyileşmekte olduğum bir şey. Burada olacağını bilmiyordum."

Bir yanı onunla tartışmak için kaşınıyor. İçgüdüleri bunun için yaratılmış, yüzü mosmor olana kadar İyi Polis, Kötü Polis oynuyor. Yine de iki tarafı da oynarken pek heyecan duymuyordu. Zaten Patty ile oynamak istemiyor, bu şekilde değil. Ama kafası karmakarışık. Bunu ona nasıl açıklayacaktı ki?

Aklına gelen ilk şeyi söylüyor: "Bugün Sevgililer Günü."

Şaşırmış bir halde bir adım geri atar. "Uhhh, evet. Evet. Bu yüzden bu tantana. Ee?"

Colton acımasız bir gülümsemeyle, bunu onun için kolaylaştıracağını düşünmekle hata ettiğini düşünüyor. Onunla ilgili sevdiği şeylerin listesine bunu da ekleyebilirdi. "Sevgililer Günü'nü sevmiyorum," diye mırıldandı, itiraf ağzında ekşimişti. Metalik toz. "Hiç sevmedim." Ellerini yumruk yapıp ceplerine soktu, arkasını dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde ters yönde uzaklaşmamak için tüm içgüdüleriyle savaştı.

Yüz hatlarının gerçek karşısında yumuşadığını görmek yardımcı olur. Yine de bakışlarındaki kafa karışıklığı dağılmıyor ve Colton bu konuşmanın

aracılığıyla. "Neden? Sevgililer Günü'nde ne oldu?" Patty utanmadan soruyor.

Elinde gerçek bir solucan konservesi de olabilir. Bu, tam burada, bir daha uğraşmak isteyeceği bir şey değil. Bu kısım - derisi yüzülmüş hissedene kadar kendi katmanlarını soyarak ve bunu bir inanç sıçramasıyla yapmak, birinin yüzeyin altını görmesine izin vermek, her şeyi tekrar dikmeden önce onu septik hale getirip getirmeyeceklerini bilmemek. Eğer çoktan gerçekleşmişse, bu hâlâ onun en büyük korkusu olabilir miydi? "Karmaşık bir durum," diyor. "Şehirde yaşadığım zamanlarda evliydim."

Patty'nin gözleri fal taşı gibi açılır. Colton bunu görür, ağzı açılır, sonra tekrar kapatır, daha iyi düşünür ve onun yerine başını sallamaya karar verir, başını sallayarak devam etmesini söyler.

O da başını salladı. Sözcükler nihayet ağzından çıkmadan önce Colton'ın boğazı düğümlendi. Anı, iyileşmeyi reddeden inatçı bir yara gibi üzerine yapışmıştı. "Evliydik... gençtik, saftık. Aşkın, yeterince mücadele edersen tutunabileceğin bir şey olduğunu sanırdım. Ama bir gün, o gitti. Bir not bile bırakmadı, Sevgililer Günü'nden bir gün önce başka birinin hayatına karıştı." Colton'ın sesi titredi, ihanetin acısı bunca yıl sonra bile hâlâ tazeydi. "Bu kadar güvendiğin birinin seni nasıl böyle terk edebildiğini hâlâ anlayamıyorum."

Geriye doğru attığı adım istemsizse, ileriye doğru attığı adım tam tersidir. Patty ona doğru adım attığında, kolları çözülüp yanlarına düştüğünde, sanki bir bariyer geri iniyor. Sanki ona uzanmadan önce iyice düşünmüş gibi. "Colton..." diye mırıldanıyor.

Onun muhteşem yüzündeki acıma duygusuna dayanamıyor. Bakması acı veriyor. Başını sallayarak onun sözünü keser. "Hayır, yapma. Ben bunu aştım. Demek istediğim acıma partisi vermek değildi Patty. sadece tüm bunlara mesafeli duruyorum ve nedenini de cevaplıyorum. Sevgililer Günü. Romantizm. Tüm konuşmalar, ucuz

-"Bu bir *şaka*." Bunu aştı. Hiç olmadığı kadar aştığını biliyor. Sonunda sesi çatladığında, bunun için kendisinden en az kalbini kıran kadından nefret ettiği kadar nefret ediyor. "Onunla barıştım."

Patty ona sadece bakar. Ona tekrar uzanmaya çalışmaz ve Colton bunun için kendini son derece minnettar hisseder. Kızın bakışları üzerinde kalmasına rağmen olduğu yerde kalır. Orada yargılama yoktur. Onun yerine, bir hafta önce kartpostallarla kaplı bir pencerenin diğer tarafından ona attığı bakışın aynısını bulur: bilmek. Anlayış. Bir tür

Söze gerek yoktu. Bu onu sersemletti; savunmasızdı ama açıklanamaz bir şekilde rahatlamaya yakındı.

"Korkuyorsun," diye mırıldanıyor. Bu bir soru değil. O da cevap vermiyor. "Bu insani bir şey Colton. İncinmiştin, şimdi tekrar incinmekten korkuyorsun."

Vücudundaki her kas bunu reddetme dürtüsüyle gerilir. Ama nasıl inkar edebilir ki? Yüzünün her yerindeydi zaten. Sözlerinin her yerinde. Yine de kız ona böyle bakıyor - sakın bir anlayışla, tam da onu keserek. Röntgencilik yapmıyor ya da kandan ve kıkırdaktan gözlerini kaçırmıyor; avuçları adamın kalbini kucaklıyor. Göğsünü içten içe tırmalayan kırılmalı zekice.

"Ben bunu yapmam Patty," diye tekrarlıyor. Sesi artık boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bunların hiçbirini yapmıyorum. Uzun zamandır başımı öne eğdim - bir zamanlar sahip olduğum hayatla ilgili neredeyse her şeyi değiştirdim. Ben sadece işimi yapıyorum, işime bakıyorum ve elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyorum. Ama sen..." Kalbi kaburgalarının arkasında çılgınca çarparak canlanıyor. "Bana hissettiriyorsun. Bu beni korkutuyor."

Avuç içleri adamın sıcak yanaklarına karşı serin bir rahatlama sağlıyor. "Benden korkma. Lütfen korkma. Korkmana gerek yok," diye yalvarıyor Patty, alnı onunkine yaslanmış. Onun gülüşündeki acılığı tadabildiğine bahse girebilir. "Böyle söylüyorsun... ama insanlar gidiyor. Sözlerini tutmazlar. Öylece giderler. Bazen adresleri bile olmaz."

"Herkes değil," diye karşılık veriyor Patty, nazikçe - ama kararlı, sert. "Ben değil."

Sertçe yutkunur ve boğazındaki yumru hiçbir yere gitmez. Yine de içindeki bir şey açığa çıkar - Colton'ın adını koyamadığı bir şey. Uzun zamandır ilk kez inanmak istediğini inkâr edemez. Birçok içgüdüsüne rağmen *güvenmek* ister. Kalbinin etrafındaki kilitler ve zincirler yıllar geçtikçe paslanmıştı.

Avucunu göğsüne indiriyor, sanki yüzünde okuyabildiği bir düşünceymiş gibi. "Sen iyi bir kalbi olan iyi bir adamsın ve onu incitmek beni öldürür," diye nefes alıyor. "Senden bugün, şu anda, tam burada kim olduğunu değiştirmeni istemiyorum çünkü güvenini kazanacak tatlı sözlerim var. Güven bu şekilde işlemez. Öyle olmasını da beklemiyorum. Ama ben de buradaydım, paramparça oldum. Ben senin eski karın değilim. Sen Jonah değilsin." Dürüstlük çoğu zaman iğrenç bir açık sözlülükle karıştırılıyordu. Colton, bu insanların Patty Sullivan'la tanışması gerektiğini düşünüyor.

Ona bakıyor ve onun şefkatli bakışlarında parıldayan samimiyet neredeyse kadar fazla. O havuzlara baktığında, bir uçurumun kenarında duruyor ve bilinmeyene doğru bakıyor olabilir. Yine de, bir şekilde, Patty -Aksini kanıtlayan, dünyeviliği ve doğallığıyla övünen gerçek bir dükkâna rağmen, sabit hissediyor. Ona olduğu gibi bakarak, yere doğru savrulabileceğine ama bunun bir paraşüt olmadan olmayacağına inanmayı zararlı bir şekilde zorlaştırıyor.

Derin bir nefes aldı ve "Tamam" dedi.

Patty'nin ağzı geniş, vahşi bir sırıtışla yayılıyor. "*Tamam*," diye kabul ediyor.

Beşinci Bölüm

PATTY

PATTY sonunda Colton'dan uzaklaştığında yanaklarında renk çiçekleri açar. Üzerlerindeki bolca çift gözün hiçbiri nezaketle ilgilenmez. Ağızları da öyle; kimi orada, kimi burada fısıldaşüyor. Bu durum onu kadar sinirli yapmıyor. Colton'ın alnını çizen çizgileri nihayet yumuşatan rahatlama için tökezleyerek geri çekiliyor; bunu yaptığında da pişmanlık duymuyor.

Hangi koşullarda olursa olsun, onun hala birilerinin daha az yalnız hissetmesini sağlayabilecek biri olduğunu hatırlatmak güzel. Daha iyi hissetmek için. Simbiyotik olarak, o da daha iyi hissediyor. Üzerinde ne yazdığını okumak için başka bir kartı çeviriyor: *İzi takip edin, Sevgililer.*

İlerlerken, atmosferde ince bir değişiklik olduğunu fark eder. Kitapçısının tanıdık kokusu havada süzülmemektedir ama bir şey dikkatini çeker. Her biri farklı bir mesaj taşıyan kalp şeklindeki minik şekerler yol boyunca serpiştirilmiştir. Patty eğilip birkaç tanesini alır, kelimeleri eğlence ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla okur. *Benim Ol. Gerçek Aşk. İkinci Şanslar.*

Colton onun yanında duruyor ve tepkisini yakından izliyor. "Bu herhangi bir iz değil Patty," diyor usulca. "Bu *bizim izimiz.*" Şekerler patikasını takip ederlerken kalbi küt küt atıyor, alacakaranlığın soluk ışıltısı her şeyi rüya gibi hissettiriyor.

İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşünür ama sonra Colton onu nazikçe ileri doğru iter. "Bu iz önemli bir şeye çıkıyor." Tüm kasabanın toplandığı Fısıldayan Söğüt'e yaklaştıklarında nefesi kesilir, her birinin elinde küçük bir avuç dolusu renkli şeker vardır.

Ortada Colton durmaktadır ve son şekeri sadece onun için uzatmaktadır. Üzerindeki kelimeleri okuyor, kalbi kabarıyor. *Sonsuza dek senin.*

Patty bıyık altından gülerek bir sonraki şeker parçasını almak için eğilir. Parmakları, üzerine yapışmış belli belirsiz kar tabakasına sürtünür. O doğrulurken Colton yaklaşır, sesi alçaktır. "Bundan sonra nereye gidersen git... Orada seninle olmak istiyorum."

Patty'nin kalbi çırpınır, göğsüne bir sıcaklık yayılır. Cevap vermek için ağzını açıyor ama daha kelimeler oluşmadan kalabalıktan ani bir tezahürat yükseliyor. Bu ses onu o mahrem andan uzaklaştırır ve etrafına bir göz atarak ne kadar büyük bir ilginin üzerlerinde olduğunu fark eder. Kasaba halkı sırtıyor, bazıları fotoğraf çekiyor, diğerleri heyecanla fısıldaşıyor.

Colton onun elini sıkıyor, gülümsemesi yumuşak ama bilgili. "Görünüşe göre bir dinleyicimiz var," diye fısıldıyor, nefesi Patty'nin kulağına sıcak bir şekilde değişiyor. Patty kıkırdıyor, anın ağırlığının hafıflediğini hissediyor.

Kalabalık dağılmaya başladığında Colton'ın elini nazikçe tutarak onu topluluktan uzaklaştırır. "Sanırım onlara bir gün için yeterince dedikodu yaptık," der, sesi alaycıdır. Ama onlar yürürken, zihni söylemek istediği kelimelerle dolup taşıyor, duyguları yüzeye çıkıyor ve tekrar paylaşabilecekleri sessiz anı bekliyor.

İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşünür ama sonra Colton onu nazikçe ileri doğru iter. "Bu herhangi bir iz değil Patty. Bu *bizim izimiz.*" Tüm kasabanın toplandığı Fısıldayan Söğüt'e yaklaştıklarında kalbi küt küt atmaya başlar; ellerinde dükkânından aldıkları, her birinin iç kapağında kişiselleştirilmiş bir not yazılı kitaplar vardır. Ve ortada duran Colton, sadece onun için yazılmış son notu .

Patty bıyık altından gülerek bir sonraki şeker parçasını almak için eğilir. Üzerine yapışmış belli belirsiz kar tabakasından kurtulmak için sertçe üflemesi gerekiyor. Devasa akçaağacın gövdesinde başka bir kartla birlikte bir parça daha görür: Bu kez parlak, baş döndürücü kırmızı bir zarf. İçinde şiir yoktur, sadece son kartın biraz değiştirilmiş bir tekrarı vardır:

Şekerler sizde kalsın. Şiirler yaratın.

Patty avucundaki kalp şekeri çevirir. Küçük kırmızı harflerle "BENİM OL" yazıyordu. Colton'ın görmesi için tuttuğunda. "Bak, bir tane daha. Sence bu iz bizi gerçek bir şeye mi götürecektir, yoksa bizimle dalga mı geçiliyor?"

Sonunda daha rahat bir gülümsemeyle onu geçiştiriyor. "Belki ikisi de," diye izin veriyor. Colton, ağzının kenarlarını çekiştiren bir gülümsemeyle omuz silkiyor. Bu arada Patty küçük kalbi cebine sokar. Onu zaten biriktirdikleri küçük koleksiyona ekliyor. Hemen ardından avuçlarını kalçalarına siler.

Sağa doğru eğildikçe iz daha da belirginleşiyordu. Patty bunun sona yaklaştıkları anlamına geldiğini hemen anladı. Birinin olabildiğince kurnaz olmaktan vazgeçtiğinin bir işareti gibi görünüyordu. Dehşet içinde başka bir parçaya, kışın derinliklerinden uzaklaştıkça artık o kadar iskeletsiz olmayan farklı bir ağaç kümesine doğru atlıyor.

Colton onun yanında yürüyor, kendisinden çok ona eşlik ediyor. Enerjisi tükenmiş olsun ya da olmasın, öyle hissetmiyor. Havada Colton'ın da en az onun kadar etkilenmediği bir şey var. Onu tuhaf bir şeker izinin peşinden kovalıyor ve bu genç, aptalca ve gülünç, ama Patty yardım edemiyor ama eğlenceden daha derin bir şeyin eşliğinde olduklarını hissediyor.

Bu durum Patty'nin şansını zorlamasına ve "Bu şekerlerin anlamı hakkında bir teoriniz var mı Şerif?" diye sormasına engel değil.

Colton kaşlarını kaldırır. Nefesi hissedilir derecede buğulanıyor, öğleden sonra alacakaranlığa karışmaya başladığına göre soğuk daha da keskinleşiyor. "Bariz olanın dışında mı?"

Patty hafifçe gülerek, "Hayır, mesela... Daha derin anlamlar. İnsanlar böyle şeyleri atıp tutuyor. 'Benim Ol' ve 'Gerçek Aşk' - ve kelimeler sadece kelimelerdir. Besbelli. Zararsız. Ta ki öyle olmayana kadar. O zaman bir *anlam ifade* ederler." Duraklıyor ve adamın kendisine öylesine hürmetle baktığını görmek için dönüyor ki elleriyle ne yapacağını unutuyor. Kalın bir sesle ekliyor: "Belki ben de eski kafalıyım, bilmiyorum. Fazla düşünüyorum, sanki böyle bir şey varmış gibi. Tek bildiğim, bir tanesini her elime aldığım, kaç kişinin dünyanın farklı yerlerinde aynı taneyi takas ettiğini ve bunu kastetmediğini merak ediyorum. Ya da bunu önemsemediğini."

Colton bir an duraklar. Yavaşça, sessizce yaklaşır. Yürürlerken gözleri yeri tarıyor. "Bu fazla düşünmek değil. Bu doğru," diyor sonunda. "Gerçi ben sadakati normal karşılayan bir poster çocuğu değilim, malum sebeplerden dolayı. Gerçek şu ki, insanlar bu şeyleri atıyorlar. İnsanlar

Bazen teslim ettikleri şeyin ağırlığının farkına varmadan başkalarına bir şeyler verirler. Belki de çoğu zaman."

"Ne gibi?" diye soruyor, büyülenmiş bir halde.

Colton yine sessizdir. Dilini ne kadar sık ısırıldığı düşünülürse, onu öperse ağzının tadının kan gibi olup olmayacağını merak ediyor. Ama Colton'ın ona hâlâ "'Sonsuza dek' gibi şeyler, sanırım." demesi onun için bir anlam ifade ediyor.

"Gerçekten bunun sadece bir kelime olduğunu mu düşünüyorsun?" Patty soruyor.

Colton botlarının bastığı karlı yolu başıyla işaret ediyor. "Kimin söylediğine bağlı," diye izin veriyor. "Herkes bir söz verdiğinde bunu anlamaz. Herkesin umurunda değil."

Patty bunun dünyaya karşı duyumsuz bir bakış açısı olduğunu düşünüyor. Kendisi alaycı biri değildi ama onun alaycı biri olmasını çok etkileyici buluyor. Patty gülümsüyor, eli dağılmış şekerlerin yanında duruyor. Bu kez bir parça daha atmıyor, onun yerine Colton'a dönüyor, merakla. "Güven, ha? Aşktan daha mı önemli?"

Colton cevap verirken bakışlarını kaçırmıyor. "Evet. Güven her şeydir. Bunu kolay kolay vermem. Yandıktan sonra bunu yapmak aptallık olur." "Ama ben buradayım." diye eklerken sesi yumuşuyor.

Patty onaylarcasına mırıldanır. "Aynen."

Patty başını sallayarak onaylıyor. "Aynen."

"Jonah?" Colton sorar. Kız dudağını ısırarak onaylıyor. "Evet. Jonah." Onun adını söylediğinde hiç acı duymuyor. En azından acı delici değil. İyileşmiş ama yine de her yağmur yağdığında ağrıyan bir kemiğin daha hafif zonklaması gibi. Patty kendini daha fazlasını söylemek isterken buluyor - Colton zorladığı için değil, eğer bunu yapmak onun ayrıcalığıysa doldurması için ona alan bıraktığı için- ve Colton bugün ona zaten bu kadar çok şey dökmüşken, o nasıl karşılık vermesin? "Ben her zaman kendine güvenen havalı bir kız değildim. Kahvaltı Kulübü'nde sınıfın arkasında saçını yiyen tuhaf kızı biliyor musun? O daha çok benim alanımdı. Sonra lise bitti ve kendime geldim. Her şey güzeldi. Bir zamanlar futbol takımının kaptanı bana çıkma teklif ettiğinde iyiden de iyiydi. Onu sevmiştim. Aramızda çok gelişmiş ve gerçek bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama iş başa düştüğünde, her zaman orada olmazsam, her zaman ikramda bulunmazsam, bu yeterli olmazdı. Bu benim ilgilenmediğim bir aşk. Dayanaksız."

Colton kararlı bir şekilde, "Sen istediğin her türlü aşkı hak ediyorsun," der. Patty ona gülümsüyor. Neredeyse iğneleyici bir şeyler ekleyecek, bugünkü cesaretine karşılık ona hafiflik sunmaya istekli. Colton devam edince şaşırır,

"Hayır, ciddi. Elinde ne olduğunu göremediyse, bu onun suçu. Bu asla gözden ırak, gönülden ırak bir şey olmamalı. Kendine bir baksana, nasıl olur da aklından çıkabilirsin ki?"

Işığın mum ışığında bir samimiyete dönüşür. Bir an için Patty onun yanında sessizlik içinde yürümekten son derece memnun. Adamın elinin arkası ona değdiğinde nefesinin keskin bir şekilde kesilmesi kaçırılmayacak bir şeydir ve Colton sıçrayan, uzanıp parmaklarını gerçekten birbirine dolayan kişidir. İyilik olsun diye bir de sıkıyor. Patty de sıkıyor.

Bu kez, bir parça şeker almak için eğilen oydu. "Ara Beni," Colton mesajı okuyor.

"Sizce bir tanesi çok mu demode Bay Eski Moda?"

"Hayır hanımefendi," diye homurdandı. "Telefonlar var olduğu sürece hala sayılır."

Ciddi bir şekilde başını sallayarak, içine atması için cebini açıyor. Diğerleriyle birlikte bir deniz kabuğu gibi şangırdıyor. "Peki," Patty onunla birlikte adım atmaya devam ediyor, onun ağır adımlarına ayak uyduruyor, "hangisini seçerdin? Hepsi arasından."

Colton duraksıyor, hemen cevap vermiyor. Ama ona öyle bir bakar ki, Colton bir cevabı olduğundan emin olur. Sadece yüksek sesle söylemekten korktuğu bir cevap. Patty ona tekrar hatırlatır, "Benden korkmana gerek yok." Sadece birkaç kelime ama onu nasıl daha cesur yaptığını görebiliyor. Şefkatle itiraf etmesine izin veriyorlar, "Bana güven." Senden istediğim için değil, ama... Çünkü deniyorum."

Kalbi umuda kapılıyor ve onunla birlikte koşuyor, ritim ip atlama seviyesine ulaştığında hızını artırıyor. "Ben de bunu seçerdim," diye itiraf ediyor.

Aynı anda birbirlerinin ellerini sıkarak ikisinin de ağzından bir kahkaha çıkarırlar.

COLTON

Sonunda patika onları bir piknik masasına götürür. Üzerine kareli bir battaniye serilmiş, üzerinde Loretta's Diner'ın sembolü olan paket servis kutuları ve ortada yanan mumlar, öğleden sonra ışığının son kırıntılarında daha da parlak -Bunun bir kaza olmadığını gözden kaçırmanın imkânı yok. "Sanırım," diye açıkladı Colton, "bize tuzak kuruluyor."

Yanında Patty kahkahalara boğulur. Patty'nin eli Patty'nin elini bırakmıyor ve Patty titreyerek ona doğru dönüyor; Patty'nin vücudu Patty'nin vücuduna hiç beklemediği ama her ikisinin de hoşuna giden bir rahatlıkla yaslanıyor. Kız çok güzel kokuyor, diye düşünüyor. "Söylemiyorsun," diye kıkırdamalar arasında boğuluyor, boştaki elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Süslü, eski şamdanlar hemen ele vermedi mi? Peki ya Betty Lou'nun son bir haftadır bizi takip etmesine ne demeli?"

Ona karşı istediği kadar şımarık olabiliyordu. Colton onun kahkahalarının özgür ve rahat akışına kapılıp kalmıştı; sadece sesi bile göğsündeki gerginlik yumağını çözmüştü. Kasaba halkının saçmalığından mı, yoksa gezip dolaşmaktan, tartışmaktan ve biraz daha gezip dolaşmaktan kaynaklanan yorgunluktan mı, Colton bilmiyor. Sadece bu sesin çevrelerindeki dünyayı yumuşattığını düşünüyor. Bunu her kazandığında içinde bir şeyleri iyileştirdiğini biliyor.

"Kasabanın kuklası olmaktan keyif almana sevindim," diye küstahça karşılık veriyor Colton. Kollarını kavuşturup masanın yığarak oturur.

Patty mutlulukla kabul ediyor, "Kesinlikle öyleyim. Ama ben de açlıktan ölüyorum, o yüzden... Şimdi iyi beslenmiş bir kukla olmak istiyorum. Lütfen bana burada çizburger olduğunu ve çatal bıçak kullanmamızı gerektirecek bir şey olmadığını söyle." Colton nasıl sormak zorunda kaldığını bilmiyordu. Hamburger ekmeginin zengin, etli kokusunu şimdiden alabiliyordu. Ayrıca Loretta'nın menüsü küçük ve hedefe yönelikti; çok fazla şey yapmıyordu, bu yüzden ne yaparsa yapsın, son derece iyi yapıyordu.

Patty termosu kenara çekip deneysel olarak sallıyor. Sıvı bir içecek olamayacak kadar yoğun ve kıvamlı geliyor. Su ya da kahve bile değil. "Çorba," diyor Patty, termosun kapağını açıyor ve tabaklardan yayılan çökmekte olan buhardan büyük bir nefes alıyor.

"Bunu gerçekten de çok abartmışlar, değil mi?" Colton oflayıp pufluyor, gözleri dramatik ve süslü bir şekilde asılı duran zarfa takılıyor

Candelabra.

Dirseklerini masaya dayıyor, kaşlarını üç kez art arda aşağı yukarı sallıyor. "Açalım mı? Sonuncusu."

Colton çözdü, sonra da . "Hadi yapalım şu işi."

Daha fazla uzatmadan, yırtıp açıyor. İçinden son bir küçük, katlanmış kart çıkarır. Gözleri, gözlerini yeniden açan sözcüklerin üzerinde geziniyor ve yüzünde bir şeylerin titreşmesine neden oluyor. *Merak*, Colton şeyler.

"Ne yazıyor?" diye soruyor.

Patty ağırbaşlılıkla daha da dik oturur, siyah saçlarının uzun dallarını geriye iter ve yüksek sesle okur: "Son göreviniz birbirinize nasıl hissettiğinizi söylemek. *Sadece* topladığınız Sweethearts şekerlerinden kelimeler kullanarak."

Colton, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde donakalır. "Şaka mı yapıyorsun?"

Patty yeniden kahkahalara boğulmamak için gerçekten de dudağını ısırarak zorunda kalıyor. "Şanslarını zorluyorlar ya da zor durumda bırakıyorlar - bilemiyorum. Ama benim için bir sorun yok. İkimizin şekerlerinin bir araya gelmesi o kadar da kötü olamaz, değil mi? O zamandan beri daha önce yapılanlar tekrarlanabilir..." Çoğunlukla onunla dalga geçmek için bir surat ifadesi takınıyor, "Bu berbattı. Özellikle de bu artık resmi olarak bir ilk randevu olduğu için."

Adamın oyunbazca eğilmesi biraz ama çok hoş bir şekilde şaşırtıyor. Ceplerini boşaltıyor; önce birini, sonra diğerini, masanın bir kısmı az çok kaplanana kadar. "Bakalım," diye başlıyor. Hiç duraksamıyor. Sonunda birkaç tanesini yan yana diziyor, kalplerin kenarlarının çapraz eğimlerini birbirine bastırıyor: *Ara Beni, Güven Bana, Öp Beni*. "Öyle mi?" diye kontrol ettikten sonra başını kaldırıyor.

Yığının içinden Patty'nin işaret parmağıyla dokunmak için seçtiği 'Güven Bana'. "Zor bir tane."

Colton kalın kalın yutkunur. "Ama değerli, umarım."

Patty uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tutar. Aradaki hava yoğun, konuşulmayanlarla yüklü. Yavaşça şekerini yere bırakır, sonra diğer seçenekleri değerlendirir. Meraklı bir şekilde yığını gözden geçirir. O daha göremeden avucunun içine kıvrıyor. "Hadi," diyor Patty, gözleri nefes kesici bir parlaklıkta, "bunu deneyelim..." İşaret parmağı üçüncü tercihinin üstüne dokunuyor. "Ve benim eklememi daha sonra göreceğiz."

Colton'ın kendisi hakkında inandığı ve inanmadığı pek çok şey vardır. Yine de Patty Sullivan'a duyduğu gerçek ilgi ve gelişen arzu

Maplewood Grove'a taşındığında razı olmaya karar verdiği her şeye meydan okuyordu.

Colton piknik masasının etrafında dönmek için ayağa kalktığında, gözleri bir hafta önce olduğu gibi Patty'ninkilere kilitlenir - bu kez aralarındaki bağı bu kadar güçlü kılan sadece aralarındaki pencerenin olmaması değildir. Bütün insanlar hisseder; hepsi duygularını kelimelere döker. Çoğu söz verir ve Colton'ın deneyimine göre çok azı sözünü tutar. Biriyle konuşmanın ötesine geçecek şekilde bağ kurmak, onu hissetmek nadir görülen bir şeydi. Bu bir bağlantı. Ruhların çarpışması, eğer böyle bir kavrama inanılırsa.

Bu eylemle ilgili, diye düşünüyor, Patty'nin üzerine eğilmeden önceki nefesinde, avuç içi Patty'nin çenesinin yumuşak çizgisini kavrayarak esnek dudaklarını kendi dudaklarına getiriyor. Adamın eli, Patty'nin sakladığı şeker parçasıyla kenetlenmiş olan elini kapatıyor. Dudaklarının Patty'nin dudakları üzerinde yarattığı dalgalar arasında, görmesine gerek kalmadan soruyor: "Benim olmak ister misin?"

Altıncı Bölüm

ÇOK, çok sonra, romantik bir alacakaranlığın birbirlerinin sıcaklığına sarılarak geçirilmesinden sonra, Patty Sullivan ve Colton Rhodes küçük kasabalarının karmaşasına geri dönerler. Dize ışıklarının parıltısı parlaktır, olduğundan daha erken görünmesine neden olur - ama onları kör etmez. Doğru hissettiriyor. Kahkahalar havaya nüfuz ederken, moleküller sıcak bedenleri arasında değiş tokuş edildiğinde keskin soğuk daha sıcak hale gelirken, bu sadece doğru.

Etraflarına bakınırlarken -Colton tetikte, Patty meraklı- Patty dirseğiyle şerifi dürtüyor, gözlerinde şakacı bir parıltı dans ediyor. "Biliyor musun," diye cıvıldıyor, "küçük bir kuşa bir ziyaret borçluyuz."

Colton sırtıyor. Colton'ın küstahça, "Unutmadım bebeğim," deyişi karşısında midesi bulanıyor.

Meydanın karşı tarafında, Betty Lou Hopkins içecek köşesinde strafor bardakta kakao . Gözleri kıskançlıkla etrafa bakıyor, gözlerindeki açlık çok açık bir şekilde ondan yayılan bir memnuniyete dönüşüyor. Yeni çift, güzel ve sorunlu hedeflerine yaklaşıırken bilmiş bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Oh, Betty Looooou," diye tatlı tatlı bağılıyor Patty, neredeyse fark edilemeyecek bir muziplikle. Gerçi elini tuttuğu adam için öyle değil. Colton kaşlarını sertçe kaldırarak, "Seninle konuşmamız gerek," diye ekliyor. Yüz ifadesi Patty'ninkinden daha ürkütücü; kasabanın dedikoducusunun gözleri komik bir şekilde açılıyor, elleri sinirli bir şekilde saçlarını düzeltiyor.

Betty Lou teatral bir nefes verir. "Sakın bana kamu yararı için çalıştığım için kızacağınızı söylemeyin, millet!"

Colton içecek masasının diğer tarafına doğru yaklaşır. Tenoru ağırbaşlı ve yüz hatları son derece otoriter. "Neyin peşinde olduğunu biliyoruz. Bütün bunları sen planladın, değil mi? Başından sonuna kadar." Patty onun yanında kasvetli bir şekilde başını sallıyor, gözleri kısılmış ve elleri sert bir anneyi en iyi şekilde taklit ederek kalçalarında. Dudakları, dizginlemek için elinden geleni yaptığı eğlenceyle çaresizce seğiriyor.

Betty Lou dayanıklıdır. Burnu havada, öfkeli ve savunmacı bir şekilde, "Pekala! Boş kafalar dolaşır!" Kadehini kaldırarak kadeh kaldırır ve bunun mutlu çifte mi yoksa kendi ustalığına mı olduğu tam olarak belli değildir. Her iki durumda da, Betty Lou ısrar eder: "Beni suçlayabilir misiniz? Birinin siz iki çılgın çocuğu itmesi gerekiyordu. Şerif aylardır size bakıyor. Sen de çok iyi bir bayansın Patty. Özür dilemeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın."

Sessizlik ağır basar. Colton iddiasının ne kadar doğru olduğunu düşünüyormuş gibi genç kıza göz kırpmıyor. Yüzü sırtıtmaya başlamadan önce bir süre geçti. "Şey, biz sadece şunu söylemek istedik..."

Patty de ve mutlu bir şekilde cümleyi tamamlıyor: "...teşekkür ." Kıkırdamaları eğlenceden değil, saf memnuniyetten kaynaklanıyor.

Betty Lou muzaffer bir kıkırdama çıkarır, sırtışı genişler. "Biliyordum! Birbirinize uygun olduğunuzu biliyordum."

Patty ona Colton'dan çalmış olabileceği sivri bir bakış fırlatır. "Bize pek fazla seçenek bırakmadın."

Colton Patty'yi yanına çekerek kolunu omuzlarına doladı. "Sanırım bu sefer seni paçayı sıyırmaya izin verebiliriz."

Betty Lou ile yollarını ayırdıklarında Colton eğilip fısıldar: "Bu çöpçatanlık işinden biraz uzaklaşmaya ne dersin?"

Patty ona gülümsüyor, göğsüne sıcaklık doluyor. "Aklında bir şey mi var?"

"Sakin bir hafta sonu," diye öneriyor, "sadece ikimiz. Kasabadan ve Betty Lou'nun meraklı gözlerinden uzakta."

Patty sırtıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

Meydandan çıkmadan hemen önce, oğlu Jamie ile birlikte duran Rachel Green'i görürler. Rachel, kendisine ilgiyle bakan yerel zanaatkâr Max Bennett ile sohbet ederken yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle el sallıyor.

Patty Colton'a bakar. "GörünüŖe göre bu gece başka biri daha tuzağa düşürölmüş olabilir."

Colton kıkırdar. "GörünüŖe göre Betty'nin sihri bizden daha fazlası üzerinde işe yarıyor."

El ele, kendi sessiz maceralarına başlamaya hazır bir şekilde geceye doğru yol alırlar.

Son

Patty ve Colton'ın hikayesini beğendiniz mi?

Kitabı [Amazon](#), [Goodreads](#) veya [Bookbub](#)'da incelemeyi düşünün. Yorumlar yeni okurlara ulaşmama yardımcı oluyor.

[Sevgililer Sevgilisi'nin](#) bir sonraki hikayesi [Çiçek Bir Kalp](#)'Açmış i okuyun Seri.

Tatlı Sevgililer de [Maplewood Grove](#) serisinin bir parçasıdır. Seriyeye [Tatlı Rakipler](#) ile başlayın!

Yazı güncellemeleri, yeni sürümler, satışlar ve promosyonlar için [haber bültenime](#) katılın!

AGo-B Bhs A-Bhæ

Daisy Landish, İngiltere'de yaşayan, romantik ve çağdaş kurgu yazarıdır ve temiz ve tatlı romanları, gölet ve ötesindeki okuyucuların kalp tellerini çekmiştir. Daisy, aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, şafak vakti yürüyüş yaparak ve atı Rosebud ile gün batımına doğru at sürerek geçiriyor.

Güncellemeler ve çekilişler için Daisy'nin Bültenine katılın!

www.daisylandishromance.com

Also by Daisy Landish

Temiz Regency Romantizmi

[Lady Serisi - Allington Koleksiyonu](#) Lady Lady

[Lady Serisi - Norrington - Gillingham](#)

[Koleksiyonu Koleksiyonu Koleksiyonu -](#)

[Blackmore](#) **Temiz Çağdaş Romantik**

[Maplewood Grove Serisi](#)

[Ladin Adasında Aşk](#)

[Adasıİkinci Şans](#) Kiraz

[Ağacı](#)

[The Wedding Trio](#)

[Ekstra Kredi](#)

[Kovboyu Kovboya](#) .

[Odaklanmak Saymak](#) .

[Ökseotu Büyüsü Noel'de](#)

[Topraklanmış](#) **Rahat**

Gizemler

[Sophie Brooks Gizemleri](#)

[Jane ve Kennedy Daniels Gizemleri](#) Pine

[Grove Gizemleri](#)

[Annie Archer Paranormal Gizemler](#)

[Wilma Wade Tatil Gizemleri](#)

[Mike ve Maddie Gizemleri](#)

[Gizemli Moonhaven Gizemleri](#)

[Kazak Havası: Sonbahar için Rahat Gizemler](#)

[Yaz Vibes: Yaz için Rahat Gizemler](#) Bırak Kar

[Yağsın: Kış için Rahat Gizemler](#)Bahar Tatili :

[İlkbahar için Rahat Gizemler](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.